

Реєстраційне свідоцтво
ІФ № 406 від 16.06.1999.

ВІРУЮ

№8 (127)

серпень
2009

РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ
БЕЗПЛАТНО

У відкритті XII національного з'їзду християнської молоді України взяли участь представники влади

З 8 по 15 липня в м. Малині на Житомирщині проходив XII з'їзд молоді Церкви Християн Віри Євангельської України. У день відкриття учасників з'їзду вітали представники Кабінету Міністрів, Верховної Ради, Держкомнацрелігій, обласної та районної адміністрацій та інші. Понад чотири тисячі молодих християн з України, Білорусі, Литви, Німеччини та США розташувалися на території молодіжного табору «Юність».

За настановами представників духовенства слідували вітання високопосадовців, представників місцевої влади та наукових кіл. Промовці наголошували, що християнська молодь – це гідний потенціал не лише у сфері духовного служіння,

але й у науковій спільноті і тим більше в політикумі та владних структурах.

Перший віце-прем'єр-міністр України Олександр Турчинов, зокрема, наголосив: «Дуже приємно, коли є відчуття спільності, і фундамент цієї спільності – любов Бога». І далі зауважив: «Сьогодні світ має іншу основу. Він каже: якщо хочеш мати – накопичуй, помножуй, збирай. А Господь вчить зовсім іншого: хочеш розбагатіти – віддавай. Два різні вчення, два різні шляхи – один веде до неба, другий – до пекла. І не можна пройти одночасно двома шляхами – одне небо, один шлях».

Під час відкриття з'їзду до молоді звернулися також голова Християнсько-Демократичного Союзу, народний депу-

тат України Володимир Стретович і голова Держкомнацрелігій Юрій Решетников.

А старший єпископ Церкви ХВЄ Михайло Паночко нагадав молоді: «Бог зацікавлений не стільки в вашій роботі, скільки в ваших душах, щоб ви були духовно здорові, чисті, праведні і наповнені Його мудрістю і Духом Його».

Програма XII національного з'їзду молоді Церкви Християн Віри Євангельської України включала духовне навчання, дискусії, тематичні секції, а також мистецькі, музичні і спортивні заходи. У рамках з'їзду відбулася презентація різних напрямків служіння Церкви та діяльності різноманітних християнських організацій.

Інститут релігійної свободи.

Молоді християни закликають українських однолітків берегти життя

Звернення до української молоді із закликом: «Оберімо життя» підписали близько 5 тисяч учасників XII національного з'їзду молоді Церкви Християн Віри Євангельської України. Звертаючись до кожного українця, автори звернення наголошують: «Твоє життя – безцінний Божий дар». Текст документа надіслано керівним органам молодіжних організацій, партій та рухів, профільному комітету ВР України та міністру у справах сім'ї, молоді та спорту України.

«Кожен з нас, молодих християн, обрав стилем життя послух батькам і Богові – і це змінило наше життя. Ми вчимося дружити без егоїзму, кохати без розпусти, служити ближньому безкорисливо». Молодь Церкви Християн Віри Євангельської закликає кожного однолітків жити так, щоби «радувати батьків, надихати друзів, розбудовувати Україну і приносити славу Богові».

«З вересня 1999 року, відколи в Українському Домі (м. Київ) проходив Міжконфесійний з'їзд християнської молоді, молоді християни не зверталися до своїх ровесників із власною оцінкою стану, тенденцій та перспектив молодіжного життя в Україні. Проте молодим людям, які обрали християнський спосіб життя та біблійні цінності, є що сказати Україні і особливо молоді. Тому ми ініціювали підготовку Звернення», – зазначив в коментарі для РІСУ пастор Юрій Кулакевич, керівник відділу зовнішніх зв'язків молодіжного з'їзду в Малині, ініціатор Звернення.

Звернення підтримали всі учасники з'їзду, а 4893 особи власноруч його підписали. Це, на думку Ю. Кулакевича, засвідчує високу національну свідомість молоді та християнську турботу про ближнього. «Молоді люди краще сприймають позиції та ідеї своїх ровесників, ніж священнослужителів», – вважає він.

ЗВЕРНЕННЯ

учасників XII молодіжного з'їзду Церкви Християн Віри Євангельської України до української молоді

Твоє життя – безцінний Божий дар. Бог подарував тобі його для того, щоб ти зміг збагатити життя інших – рідних, друзів, цілої нації. Твої сьогоднішні уподобання і цінності творять завтрашній день нашого народу, визначаючи його характер та наповнюючи змістом – добрим або злим. Бо саме земне життя визначає нашу вічність – з Богом чи без Нього.

У всесвіті триває постійна боротьба за твоє життя. Насилля і жорстокість, які брудним потоком течуть через ЗМІ, тютюн, алкоголь та наркотики не лише руйнують особистість, але й спотворюють її взаємини з оточуючими: звідси непослух батькам, егоїзм, байдужість та зневага до старших людей. Реклама, що пропагує розпусту, навіть під благим наміром

боротьби зі СНІДом, нав'язування сексуальних збочень як варіанту норми служать тому, щоб украсти, вбити і погубити твоє життя.

Кожен із нас, молодих християн, обрав стилем життя послух батькам і Богові – і це змінило наше життя. Ми вчимося дружити без егоїзму, кохати без розпусти, служити ближньому безкорисливо. Адже наше життя – надто велика цінність, щоб розмінювати його на горду самотність, спустошливе похмілля, нескінченну «ломку» чи безбожні цінності. Бо за цим стоїть одне – смерть.

Просимо тебе: не дозволяй розпусним обіцянкам руйнувати твоє тіло і життя. Творець наділив тебе творчим потенціалом, талантами та стосунками – використай їх із найбільшою користю. Живи так, щоб твоє молоде життя радувало батьків, надихало друзів, збудувало нашу Україну і приносило славу Богові. Ми віримо, що земне життя дане нам для того, щоб пізнати Ісуса Христа, а Він – Дорога, Правда і Життя. Отож оберімо Життя!

Ми молимося про Боже благословення для всіх нас!

Малин,
13 липня 2009 року

Глави українських конфесій закликали уряд забезпечити умови для їх духовної та соціальної роботи

У ході зустрічі з Прем'єр-міністром України Юлією Тимошенко 13 липня цього року члени Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій (ВРЦіРО) передали главі уряду спільне звернення з приводу актуальних про-

BLEM державно-конфесійних відносин. Глави українських Церков і релігійних організацій відзначають, що за останній час у державно-конфесійних відносинах в Україні спостерігається значний поступ. На їх думку, цьому значною мірою спри-

яла попередня зустріч Прем'єр-міністра Юлії Тимошенко з членами Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій та урядове доручення, ухвалене за її наслідками.

«За останній рік була налагоджена

співпраця конфесій з міністерствами освіти і науки України, охорони здоров'я, оборони України, Національною експертною комісією України з питань захисту суспільної моралі. Було ухвалено Закон про відновлення права релігійних організацій на постійне землекористування», – зазначається у зверненні.

Глави конфесій наголосили на необхідності «ухвалення Концепції державно-конфесійних відносин України, яка зможе стати основою для подальшого реформування законодавства у сфері свободи віросповідання та діяльності релігійних організацій». На переконання ВРЦіРО, ця Концепція має стати підґрунтям для нової редакції Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації».

У зверненні духовні лідери країни порушили перед Кабінетом Міністрів України низку головних проблемних питань, вирішення яких дозволить Церквам і релігійним організаціям більш ефективно здійснювати своє духовне та соціальне служіння у суспільстві.

Зокрема ВРЦіРО просить встановити

для релігійних організацій тарифи на природний газ та на водопостачання на рівні як для населення; вдосконалити процедуру державної реєстрації релігійних організацій шляхом запровадження принципу «єдиного вікна»; врегулювати питання перебування в Україні іноземних священнослужителів через узгодження процедур та дій відповідних органів влади.

Рада також закликає ухвалити закон про заборону приватизації та продажу культових та інших будівель, що перебувають у державній і комунальній власності та підлягають поверненню релігійним організаціям відповідно до зобов'язань України перед Радою Європи. На думку керівників конфесій, у Верховній Раді України є всі підстави вирішити це питання найближчим часом – шляхом ухвалення законопроекту №3347, поданого до парламенту ще торік.

У зверненні до Прем'єр-міністра України Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій звернула увагу на актуальну потребу у наданні релігійним організаціям права засновувати навчальні заклади державного стандарту освіти – різних форм та рівнів акредитації. На переконання глав конфесій, такі заклади не тільки діятимуть згідно з державними вимогами до якості навчального процесу нарівні з іншими приватними закладами, а й зможуть забезпечити високий рівень морально-виховної роботи серед учнів.

ІРС.

Голос у натовпі чи голос натовпу?

В одній із казок Г. Х. Андерсена розповідається про обманутого короля, якого переконали, що одягають його у прекрасне вбрання, а потім переконали людей, що король одягнений, коли насправді він був голий. Усі захоплено плескали в долоні і вихваляли королівське вбрання, якого не бачили. Якщо всі поруч кажуть, що король одягнений, то не можуть всі помилятися, — думав кожен.

Це прагнення бути такими, як усі, сліпе наслідування більшості, острах відрізнитися від інших, пристосування під стандарти юрби називають конформізмом.

Наскільки вільні і незалежні ви у своєму повсякденному житті? Від кого залежать ваші погляди на ті чи інші речі? Хто формує вашу думку у найважливіших життєвих питаннях і як змінюються ваші уподобання? Погодьтесь, більшість людей над цим мало задумується.

На жаль, тому що саме такі люди формують натовп. А натовпом так легко управляти.

Апостол Павло в Посланні до римлян пише: «І не стосуйтеся до віку цього, але перемініться від новою вашим розумом, щоб пізнати вам, що то є воля Бога, добро, приємність та досконалість» (Рим. 12:2). Хто з нас не хоче виконати волю Божу у своєму житті? Але це виконання не відбувається автоматично, машинально. Ти не повинен пристосовуватися до цього світу, але переминоватися оновленням розуму, зміною свідомості. Отож одна з головних перешкод в нашому житті для виконання волі Божої — пристосування, конформізм, коли людина сліпо слідує за натовпом і стає, як всі.

Конформізм готовий переступити через власну думку, власні принципи, якщо більшість думає інакше. Конформізм боїться думати по-своєму. Це як флюгер, котрий завжди приймає напрям вітру. Всі пішли, і я пішов. Всі вернулись, і я вернувся. Усі моляться, і я буду молитися. А якщо всі руйнуватимуть храми, і я буду руйнувати. Усі відпускають волосся — і я. А якщо всі пострижуться наголо — я не відстану. Усі п'ють — і я. Усі в моїй компанії коляться — і я. Лише б не подумали, що я не такий, не крутий, не «мужик». Алкоголіки, блудниками, наркоманами часто стають саме тому, що в їх компанії це вважається звичним і нормальним. А кому хочеться бути білою вороною? Так, я знаю, що це шкідливо для здоров'я, але ж так чинить більшість!

Сьогодні мало не всі християни. Спробуйте когось назвати невірним — камінням закидають. Але де плоди нашої віри? Коли людям кажеш, що треба народитися згори і свідомо прийняти Ісуса Христа як свого Спасителя, внаслідок чого має відбутися повна перемена думок, вчинків, бажань і підпорядкування Божій волі, часто відповідають, що вірять так, як всі, як вірили з діда-прадіда, і міняти нічого не бажають, бо «що скажуть люди?» А чи спасає їх така віра — для них це зовсім не важливо.

Конформізм виховують з дитинства. Не виділяйся, будь, як всі. Діти особливо бояться відрізнитися один від одного. Вони ще не розуміють, що до них ставляться так, як вони самі до себе ставляться. Вони думають, що думка інших — це щось об'єктивне, і тому стараються підлаштуватися під цю думку. Діти бояться, що їх відкинуть, з ними не будуть дружити, будуть насміхатися. І тому сліпо слідує за більшістю, часто всупереч власному розумінню, лише б не відрізнитися від більшості,

від класу, від однолітків. Якщо всі дівчата ходять з оголеними животами, значить, і я буду. Дівчаткам можна не дивуватися, але що думають їхні мами? Вони ж повинні знати, як важливо для здоров'я майбутньої жінки оберігати певні частини тіла від шкідливого впливу зовнішніх чинників.

А як швидко змінюється мода! Якщо не так давно татування було ознакою належності до кримінального світу,

бачить, що його думка відрізняється від думки не просто одного чи двох, але всіх, і він також безнадійно підіймає руку. Можливо, він щось недочув. Тоді психолог показує на інші дві лінії, також різні, і знову шестеро підіймають руку. Сьомий, вже нічого не розуміючи, бо цього разу уважно все слухав, дивуючись, чому всі навколо погоджуються з тим, що так відрізняється від того, що він бачить, також піднімає руку.

то сьогодні це атрибути модної, «просунутої» молоді, і скрізь відкрито пропонують свої послуги спеціалісти з татуажу.

Попри те, що Боже Слово категорично застерігає проти нанесення на тіло будь-яких написів чи знаків. Але ж це модно! Усі так роблять. Може, Боже Слово застаріло?

Ще один винахід диявола — пірсинг. І проколюють чи не всі частини тіла, пхають сторонні предмети в губи, носи, брови, вуха і животи. А для чого? Бо так модно.. А що модне — те й гарне.

Набагато легше управляти саме такими людьми, сірою, бездумною масою. І тому зі шкільної лави готують людей, які повинні сприймати будь-яку думку, навіть якщо вона безглузда, зате це думка більшості.

На цьому збудоване все у світі. Наприклад реклама показує молодих за-смаглих людей. Це нове покоління, яке курить «Мальборо». Якщо хочеш бути таким, як вони, — кури «Мальборо».

Комерції дуже вигідні конформісти. Сьогодні будь-які пісні, яка транслюється в радіо- чи телеэфірі, успіш забезпечений. Подобається вона чи ні — це не має ніякого значення; якщо крутять — значить, мусить подобатися, бо це популярно.

Конформізм заважає розкриттю дарів, талантів та особливостей, які заклад в нас Господь, обмежує, позбавляє самостійного мислення. І найстрашніше — продукує людей, які легко переступлять через істину.

У 50-роках минулого століття американський психолог Соломон Еш провів дуже цікаве дослідження. У приміщенні заходило семеро людей ніби для перевірки зору. Там висів стенд, на якому були намальовані лінії різної довжини. Хитрість полягала в тому, що шістьох із з них заздалегідь попросили давати неправильні відповіді. Іншими словами, по-справжньому екзамінували лише одного. І ось семеро заходять, і психолог під виглядом окуліста показує на дві лінії з різними довжинами і запитує, хто вважає, що ці дві лінії однакові. Шестеро попереджених піднімають руку на знак згоди. Сьомий не вірить своїм очам, бо лінії явно різні за довжиною, але чому тоді всі вважають, що вони однакові? Він

Дослідження показало, що 75% людей переступали через свою думку. Лише четвертина відстоювала її. Виходить, для більшості людей думка інших важливіша за істину, за те, що вони бачать, чують, знають чи розуміють.

За конформізмом люди часто приховують свою неповноцінність, небажання нести відповідальність за своє життя. Це спонукує підлітків збиватись у зграї, а дорослих — вливатись у натовп. А в натовпі діють свої закони. Ще в XIX ст. француз Лебон написав: «Свідома особистість це зає, утворюється колективна душа. У натовпі може відбуватись лише накопичування глупоти, але не розуму». Саме натовпи штурмували Бастилію, брали Зимовий палац, саме натовпи безчинствують на стадіонах і влаштовують погроми на вулицях.

Біблія описує цікавий випадок, коли 400 пророків обіцяли ізраїльському цареві перемогу на війні, якої він дуже прагнув, лише пророк Міхей відмовився лестити цареві і попередив, що буде говорити те, що накаже йому Господь. За свою тверду позицію він був суворо покараний (2 Хр. 18).

Вплив інших людей на нас можливий ще й тому, що ми хочемо подобатися іншим, хочемо бути прийнятими; боїмося втратити авторитет і довіру тих, на кого рівняємося, кого хочемо наслідувати. Що спонукує людей сліпо слідувати за лідерами і сліпо довіряти їм?

Насамперед особиста нестабільність, непевність, комплекси, нерішучість, замішання, незадоволення своїм життям і навіть розпач. Нам справді необхідно мати поруч людей, які зможуть спрямувати нас у нелегкому мінливому потоці життя. Але ми не повинні ставати залежними від їхніх почуттів і думок, нам не можна втратити свою індивідуальність. Бог — Ревнитель, і Він претендує на те, щоб бути непорушним головним авторитетом у нашому житті. Він — Скеля, на якій ми стоїмо.

Побійтеся Бога та славу віддайте Йому (об. 14:7)

Президенту України В. ЮЩЕНКУ
Прем'єр-міністру України Ю. ТИМОШЕНКО
Голові Верховної Ради України В. ЛИТВИНУ
Народу України

ЗВЕРНЕННЯ

Шановні керівники держави, високодостойні душпастирі Церкви Христової, лідери політичних партій та громадських організацій! Дорогий народі України!

У масштабах історичного розвитку людства Творець усього сущого, видимого й невидимого зовсім недавно дав унікальну можливість народу України розбудувати власний дім — Українську державу. Тільки упереджена людина може заперечити, що це вияв волі Божої і свідчення безмірного милосердя Творця до нашого народу.

Лише Бог знає, якими можуть бути наслідки від нинішнього духовного та похідного від нього політичного і економічного стану нашої нації. Ми звертаємося до всіх сущих в Україні, усіх, хто усвідомлює загрозу народові, який не живе в гармонії з Творцем всесвіту, з Володарем над часом і простором.

Не може мати світлого прийдешнього суспільства, яке не шанує Закону Божого. Немає віри без каяття, без страху перед Господом, без щирої молитви.

Тому ми звертаємося до вас, дорогі земляки, брати і сестри у Христі, до всіх сущих, великих і малих у своєму суспільному становищі, але рівних перед Богом у Його любові, з уклінною проською: напередодні святкування Дня незалежності України, у неділю, 23 серпня, під час ранішніх Богослужінь усім разом, від сходу до заходу, від півдня до півночі української землі стати на коліна, покаятися перед Богом, прославити Його й щиро помолитися за добру долю нашого народу і Богом подарованої держави.

І нехай ця спільна молитва буде постійною в наших серцях!

«І ніневітяни ввірували в Бога, і оголосили піст, і поздогали верети, від найбільшого з них аж до найменшого. І дійшло це слово до царя Ніневії, і він устав зі свого трону, і скинув плаща свого з себе, і покритися веретою, та й сів на попелі... І побачив Бог їхні вчинки, що звернули зі своєї злої дороги, і пожалував Бог щодо того лиха, про яке говорив, що їм учинить, і не вчинив» (Йони 3:5-6,10).

За дорученням виконавчого комітету,

Підволочиський селищний голова Борис ДІДЕНКО.

Важливо прислухатися до думки інших, радитися з іншими, але при цьому не втратити здоровий глузд у своїх міркуваннях. Це лише мертва риба пливе за течією, жива пливе проти. Краще хай тебе відкинуть і покинуть, навіть закидають камінням, але ти відстоїш істину, збережеш честь і добру совість. Краще довіритися Богові, аніж мучитися у своїй совісті за те, що ти зробив або ж не зробив. Іноді треба вміти сказати «ні!»

Нелегко, навіть дуже важко сказати «ні» тому, хто має владу, хто поставлений над тобою. Важко протистати голосу натовпу. Ми стикаємося з сильним опором і опиняємося під тиском думок про нас. Але треба бути сміливим. Можливо, наша думка не буде прийнята, але ми зробили все, що змогли. Ми повинні вибирати, кому служити: «Бо тепер чи я в людей шукаю признання чи в Бога? Чи людям дбаю я догоджати? Бо коли б догоджав я ще людям, я не був би рабом Христовим», — говорить апостол Павло (Гал. 1:10). Кому ти служиш, за тим і слідуєш, тому ти й раб. Проте слухняність Богові повинна бути розумною. Бог не бажає від нас сліпої покори. У нашій слідуванні за Богом є здоровий глузд. Важливе не сліпе, а усвідомлене слідування, підпорядкування насамперед Божій владі.

Кричати «Осанна!» Христу без усвідомлення того, що Він Божий Син, так само неправильно, як кричати: «Розіпни Його, розіпни!».

«Не будеш з більшістю, щоб чинити зло. І не будеш висловлюватися про позов, прихилившись до більшості, щоб перегнути правду» (Вих. 23:2). Не робімо поспішних висновків і не даваймо відповіді, не подумавши. Не виправдовуймося тим, що так думають або роблять всі. Не для того творив Бог людину, щоб вона стала однією з багатьох безликих істот, такою собі сірою масою. Кожен з нас особливий для Творця, кожен з нас дорогий для Нього як унікальна особистість. Тому догоджаймо Йому, шукаймо схвалення в Нього — це правильний шлях до прекрасних змін, мета яких — благословенна вічність.

Нехай Бог допоможе нам стати не голосом натовпу, а голосом у натовпі!

Підготував Олег КАРПЮК.

Делегація українських баптистів взяла участь у святкуванні 400-ліття баптизму

Делегація від українських баптистських церков, яку очолював голова ВСО ЄХБ, Президент Євро-Азійської баптистської федерації В'ячеслав Нестерук, взяла участь у святкуванні 400-ліття баптизму, яке урочисто проходило в Нідерландах 24 — 26 липня. Як повідомила заступник голови інформаційного відділу Всеукраїнського Союзу об'єднань євангельських християн-баптистів Олена Мокренчук, майже 140 тисяч українських баптистів з 3 000 місцевих церков делегували 50 своїх представників в Амстердам — місто, в якому 400 років тому вперше зібралися християни протестантського віросповідання, які назвали себе баптистами — від грецького «баптисмо», тобто «хрещу».

Сьогодні немає країни, де б не було християн-баптистів, тож на святкування прибули кілька тисяч братів та сестер з усього світу. У складі української делегації — пастори й служителі, керівники молоді. Середній вік делегатів — 25-30 років.

За словами Олени Мокренчук, у церквах євангельських християн-баптистів молодь — основна активна сила. Молоді християни України благовістять своїм одноліткам, вказують на вихід з пасток алко- та наркотичної залежності, активно пропагують основні християнські та загальнолюдські цінності, здійснюють велику соціальну та просвітницьку роботу в країні.

РІСУ.

ВІРУЮ

І ПРОПОВІДІ

Твоє місце в Тілі Христа

Сергій Вітюков

У сфері служіння Біблія порівнює Тіло Христове, або Церкву, з людським тілом. Наше тіло складається з органів (до речі, скільки їх всього, медицина не знає). Вони всі різні, але складають одне тіло. Без якихось ми можемо обійтися, а без якихось – ні. Бог так створив нас, що всі члени тіла взаємопов'язані і піклуються один про одного. Очі служать для всього тіла, а все тіло служить очам; вуха служать для всього тіла, але й тіло працює для вух; ноги носять все тіло, але все тіло працює на ноги. Кожен з нас, народжуючись згори, стає членом тіла вселенської Церкви. Через водне хрещення ми приєднуємося до місцевої церкви. При народженні згори ми отримуємо спасіння, усиновлення, і в той же час Бог поміщає нас в Тіло Христове.

метушаться і бігають, – це не задоволені у своєму дусі люди. Можливо, вам не вистачає, щоб Бог сказав: «Ось твоє місце, роби щось для Мене». Тоді наста-

господарі, то у вас буде приємне служіння і ви будете щасливі, а якщо «важкі», то ви – благословенні.

Кожне з нас посідає в житті по кілька позицій. Наприклад, бути добрим чоловіком для дружини – це частина вашого служіння. Біблія наказує віддавати їй честь як співпадкоємці благодатного життя, щоб не було перешкоди в молитвах. Якщо ви діти, то чи добре виконуєте свої функції щодо ставлення до батьків? Бог поставив над вами батьків, і їх не обирають. Дехто може заперечити, мовляв, ви просто не знаєте мого батька чи маму. Але якщо запитати цього батька чи маму, то вони також скажуть б, що ми не знаємо їхніх дітей.

Чи можете ви служити своїм батькам як тим, кого Бог постановив над вами і ви покликані їм служити як діти. Якщо ви цього не робите, будь ласка, почніть з покаєння.

Якщо ви дружина – не забувайте про своє покликання бути доброю дружиною. Кожен роби́ть на своєму місці те, що потрібне.

Якби я запитав у вашого сина, чи є ви для нього благословенням, що б він відповів? Одного разу мого чотирирічного сина студент, яким я викладаю, запитали: «Що для твого батька найбільша радість на землі?». Для чотирирічної дитини це складне запитання, але мій син трохи філософ. Він подумав кілька секунд і сказав: «Бути моїм батьком». Я відчув, що склав екзамени життя.

Чи знають ваші діти, що батьки служать їм, дітям, як Господу? Почніть з сім'ї. Біблія говорить, що коли служитель не може служити в сім'ї, то він не зможе служити і в церкві. Якщо ви хочете знати своє місце на землі і виконувати те, що для вас визначив Бог, почніть з того, що ви вже знаєте, з того, що ви вже вмієте і з того, що ви повинні зробити. Не беріться за те, чого не знаєте, закинувши свої основні обов'язки.

Здебільшого ми знаємо, що ми вміємо робити найкраще. І не біймося помилятися. Не завжди Бог говорить так прямо, як до Савла. Найчастіше рух у своєму призначенні – це пошук. Не бійтеся помилятися – бійтеся грішити.

Ми можемо служити там, де ми є. Лікар-християнин робить на своїй роботі іноді набагато більше, ніж добрий євангеліст. Біблія каже, що ми прославляємо Бога, коли широко й від душі служимо своїм керівникам як Господу. І добрий роботодавець, який широко служить своїм працівникам, і стараний працівник, який служить від душі своєму господарю, отримують нагороду за своє служіння. Тому не служіть своєму шефу як ті, хто прагне догодити людині, але служіть від душі. Якщо вам не подобається ваш керівник, служіть старанно, тому що вам подобається Ісус. Це зовсім різні речі.

Але завжди молись, щоб знайти саме своє місце. Воно не приходить відразу. Апостолу Павлу було вже за 30, коли він ще продовжував зростати в політичній і релігійній ієрархії. Він був вибраний від лона матері. А покликаний по дорозі в Дамаск. Але минуло близько 14-17 років, перш ніж він був посланий на своє апостольське служіння. Йому було вже під 50, коли він вийшов з Антіохії. Тому є покликання, а є посланництво – реальний вихід на служіння.

Знаєте, чому багато людей, отримавши покликання, ніколи не виходять на служіння? Тому що між покликанням і визнанням лежить важкий шлях, який далеко не кожен витримає. Між моментом поклику і моментом визнання найчастіше пролягає важкий шлях, насичений жертвами і важкою, навіть невдячною працею. Багато хто саме тут зупиняється, бо вони не готові померти для себе, щоб виконати Божє призначення.

Апостол Павло, тоді ще Савл, після Божого поклику пішов в Дамаск і спробував благовістити, але в нього нічого не вийшло. Тоді він пішов в Єрусалим, а після цього – в Аравію. Багато хто каже, що він прожив там, у пустелі, майже три роки. Повернувшись і знову хотів долучитися до апостолів, але знову невдача, і він пішов в Тарс. І так довго там був, що про нього забули. Це важко уявити. Член синадрию, прославлений Савл, найуспішніший з усіх своїх однолітків, на 14-17 років взагалі випав з суспільного життя. Який тернистий шлях внутрішнього впокорення і перемін він мав пройти. Одного разу його знайшов Варнава і сказав, що в Антіохії є церква, який потрібні працівники. Савл навчав їх цілий рік. І нарешті втрутився Дух Божий, який сказав лідерам церкви: «Відділіть мені Варнаву і Савла для справи, на яку Я їх покликав». З цього часу Савл стає апостолом Павлом.

Між покликанням і визнанням лежить важкий шлях, на якому потрібно просто працювати, працювати і працювати, часто навіть без «дякую». Ті, хто зараз перебуває саме на цьому відрізку шляху, знайте: ви на правильній дорозі.

Чим відрізняється Давид від Саула? Саул без жодних зусиль ввійшов у владу – для того, щоб впасти. А Давида Бог покликав. Він час від часу підіймався досить високо: зять царя, переможець, улюбленець народу. Але що сталося далі? Здавалося, він досягнув того, про що йому говорив Господь. Але скільки це попереду було років у вигнанні і пустелі! Саме там гартувався його характер, щоб він міг витримати своє призначення.

Якщо ви робите те, що можете, то робіть те, що ви знаєте на всіх своїх позиціях і робіть як для Господа. Можливо, когось з вас Бог покликав бути багатодітним батьком чи матір'ю. Виконуйте це завдання. Робіть це від душі, і це ваша нагорода. Будьте просто на своєму місці. Будьте посвячені на тому місці і робіть все з радістю. Жертвуйте Богові з радістю. Сума, яку ви віддаєте Богу, множитьсся в Його очах на міру радості, яку ми відчуваємо, коли жертвуємо.

Матері, дайте радість своїм дітям, дружини – своїм чоловікам, а чоловіки – своїм дружинам. Діти, служіть своїм батькам з радістю. Важливо те, що ви робите, але важливіше – з яким серцем ви це робите і заради кого.

Почніть з простого. Якщо ви діти, служіть батькам з радістю, приносьте їм задоволення, щоб їхнє серце з радістю вас благословляло. Будьте відкриті до них і полюбляйте. Я знаю, що ми, батьки, не досконалі. І ви також будете недосконалими батьками, але це не змінює відносин. Служіть їм з радістю.

І запам'ятайте: Бог співпрацює з церквою. Як було в Антіохії? Бог сказав до лідерів церкви: «Я їх вибрав, а ви благословіть». І коли ви їх пошлете, ви будете знати, що це робота Духа Святого». Божє призначення, Божє покликання і благословення церкви – це три складові успішного служіння. Багато молодих людей, які почули поклик Божий, знехтували благословенням церкви, а потім дивувалися, чому в них проблеми в служінні. Бог співпрацює з церквою.

Ми постійно в пошуку, тому що Бог – Господар живих, а ми Його слуги. Не будьте вередливими, не ставте надто високих очікувань, просто служіть. Рано чи пізно прийдуть і покликання, і визнання. Якщо ви хочете втратити авторитет – почніть його досягати.

А хто ми у Тілі Ісуса Христа? За статистикою, близько 80 відсотків християн цього не знають. Уявляєте, що було б, якби моє тіло відмовилося працювати на 80 відсотків.

Однак деякі наші церкви схожі на автобус: один везе, а решта їдуть. І іноді навіть беруться радити: не їдь так швидко, ввімкни кондиціонер, поверни в той чи інший бік, зупинися. Отож хто ви в Тілі Христовому?

Ми, звичайно, радіємо спасінню, тішимося, що Бог простив наші гріхи, записав наші імена в Книзі Життя, зняв з нас тягар гріха і беззаконня. Ми радіємо, що Бог сповнив нас Духом Святим, але наша радість ніколи не буде повною, якщо ми не зрозуміємо своє місце в Тілі Христовому. Ті спасенні, які сидять комфортно у своїх м'яких кріслах в автобусах, ніколи не будуть зростати повноцінно.

Я вірю, що Божі руки, які благословляють, особисто для мене знаходяться саме на тому місці, де Він визначив мені бути. Якщо моє місце тут, то Божі благословляючі руки саме тут. Якщо я перебуваю в іншому місці, то Божі руки залишилися там, де мені потрібно бути. Тому ми часто мучимося і страждаємо, не отримуємо благословення, ми витриваємо з інших те, що можемо легко отримати тільки тоді, коли почнемо працювати.

Моє покликання – служити тим, хто служить. Це мій дар і моя відповідальність. І коли мене запрошують служити тим, хто служить, я з радістю це роблю. Я радію як спасенний, але повірте, як працівник в Тілі Христовому я можу отримувати благословення лише тоді, коли я на своєму місці і виконую свої функції. Я отримую благословення від Господа, внутрішнє задоволення і радість від щастя тих, кому я служу, коли бачу їх переміни.

Хто ви в Тілі Христовому? Усі дари і здібності, які Він в вас вклав, ви маєте повернути на служіння Йому або Його дітям згідно з Його волею. Якщо 80% членів тіла не займуть свої місця, ми всі разом відчемо наслідки.

Тіло Христове – це не лише язик, не лише проповідники, вчителі, хоча ці служіння й важливі. Бог дав кожному благодать у сфері служіння. Ви будете завжди раді життю спасенної людини, тому що це Божий дар. Але радістю повноцінного життя в Тілі Христовому ми ніколи не зможемо радіти, поки не довідаємося, хто ми, і не займемо своє місце, не будемо виконувати свої функції і своє служіння.

Розглянемо ситуацію пророка Єремії. Йому було близько 25 років, тобто надто мало, щоб виходити на таке публічне служіння, як пророк Ізраїлю, тим більше в такий важкий час. Звичайно, Єремія сумнівався. І Бог говорив йому: «Єреміє, вже пізно». «І прийшло мені слово Господнє, говорячи: Ще поки тебе сформував в утробі материній...» (Єр. 1:4-5).

Слово «пізнав» в оригіналі звучить як «знати близько як особистість, на ім'я, від серця до серця». Коли Бог пізнав так близько Єремію? Ще до його зачаття. «Я пізнав був тебе, і це поки ти вийшов із нутра, тебе посвятив, дав тебе за пророка народам!» Бог каже, що ще до народження відділив Єремію для особливої цілі. Він сказав: «Єреміє, якщо ти кажеш, що не можеш говорити зараз, у 25 років, то це вже пізно. Ти був посвячений в пророки ще до народження, і я тебе знав персонально на ім'я, близько, як особистість, ще до твого народження. Це твоє призначення, щоб ти був пророком для Ізраїлю».

Про це ж говорить і апостол Павло. «Коли ж Бог, що вибрав мене від утроби матері моєї і покликав благодаттю Своєю, уподобав...» (Галатів 1:15). Я переконаний, що людина, народжуючись на цю землю, народжується уже кимсь, з Божим призначенням. Я вірю, що жертва Ісуса Христа принесена для всіх людей, а не лише для вибраних, ми спасаємося лише через віру і лише через Його благодать, я не визнаю теорію кальвінізму. Але в сфері служіння я вірю в призначення – так вчить Писання. Наше завдання – зустрітися з Богом і примиритися з Ним. Зрозуміти, хто ми на цій землі і зайняти своє місце, щоб потрапити під Божі благословляючі руки в сфері служіння і виконати Його завдання на землі.

«А я відповів: О, Господи, Боже, та ж я промовляти не вмію, бо я ще юнак!... Господь же мені відказав: Не кажи: Я юнак, бо ти підеш до всіх, куди тільки пошлю Я тебе, і скажеш усе, що тобі накажу. Не лякайся перед ними, бо Я буду

з тобою, щоб тебе рятувати, говорить Господь! І простяг Господь руку Свою, і доторкнувся моїх уст та й до мене сказав: Ось Я дав в твої уста слова Мої! Дивись, Я сьогодні призначив тебе над народами й царствами, щоб виривати та бурити, і щоб губити та руйнувати, щоб будувати й насаджувати!» (Єр. 1:6-19). Єремія не мав руйнувати в прямому значенні, він мав зруйнувати гріх ідолопоклонства серед народу, щоб відновити служіння Господу.

Коли я говорю про служіння, я не маю на увазі зібрання в церкві. У церкві ми вчимося служити, а за межами – служимо. На зібраннях ми навчаємося і споживаємо духовну їжу, і лише дехто нам там служить, а наше служіння починається тоді, коли ми говоримо «амін» в кінці зібрання.

Мене присвятили для служіння, коли я був ще маленьким. Я цього й не знав від початку. Народився я сирітим. Був першою дитиною в сім'ї і належу до третього покоління віруючих в нашій родині. Мої батьки молилися, щоб Бог дав мені зір. Одного разу мати взяла мене на руки і сказала: «Боже, якщо Ти даш йому зір, я присвячу його Тобі». Бог відкрив мої очі, і я лише зараз почав носити окуляри. Але Бог знав про обіцянку, яку дали батьки.

Батьки, ви маєте владу посвячувати своїх дітей для Бога або для себе. Мені було близько 14 років, коли я відчув Божий поклик до служіння. Я відчував, що є в моєму житті щось таке, що я не можу жити так, як живуть мої однолітки, не можу дозволити собі те, що дозволяють навіть віруючі діти. Десь була ота внутрішня посвята. Я тоді постійно співав одну і ту ж пісню: «Не хотів би я без плоду перед Господом прийти, хоч одну хотів би душу до Ісуса привести». Я її співав, нею молився і постійно плавав. Я дивився на природу і казав: «Всемогутній Боже, як прекрасно Ти все зробив. Але чому стільки хаосу в серцях людей? Чи можеш Ти навести там порядок?».

Часто я говорив: «Господи, якщо Ти даш мені можливість привести до Тебе хоча б одну душу, то можеш забирати мене на небеса, я буду вважати, що моє життя пройшло не даремно».

Я вірю, що кожен з вас відчуває іноді оте внутрішнє незадоволення, коли наче чогось не вистачає в житті. Багато хто думає, що не вистачає хлопців, дівчат, романтичних зустрічей, а може, грошей. І ви намагаєтеся підробкою задовольнити те, що не задовольняється, те, що може задовольнити тільки Бог. Люди, які постійно

не спокій і прийде задоволення, і ви зрозумієте, що тільки в Господі заспокоюється ваша душа. Вам уже не потрібні будуть різні стимулятори. Якщо ви свої руки не займете добрим ділом, їх займе нечистий. Більша частина проблем серед молоді виникає через те, що вони нічого не роблять.

З чого почати пошук? Насамперед, робіть все те, що вам під силу доброго зробити. Є спільне призначення для всіх. «Бо ми – Його твориво, створені в Христі Ісусі на добрі діла, які Бог наперед приготував, щоб ми в них перебували» (Еф. 2:10). Скажіть, яке ваше призначення відповідно до цього тексту? Для чого нас у Христі створив Бог? Для добрих діл.

Одного разу я розмовляв з групою молодих віруючих. І коли запитав, чим вони займаються, вони відповіли, що моляться вже кілька років. Молитва це добре, але що ви ще робите? Один з них з таким смиренням відповів, що поки його Господь не помагає на пророка чи апостола, він нічого робити не буде. Я відповів: «Очевидно, після того, як ви вийдете на пенсію, ви зрозумієте, що сильно помилялися».

Бог не може нам відразу доручити велике служіння, але Він потребує нашого постійного серця. Тому почніть з найпростішого – робімо все, що можемо.

Ще один важливий момент – не соромтеся, що у вас мало здібностей. Коли приходять Божі благодаті, у ній тонуть всі наші таланти і немочі. Богу потрібні не стільки наші таланти й можливості, скільки наші смиренні серця. Перед Богом важливо те, що ми робимо, але ще важливіше – з яким серцем ми це робимо. Для Бога важливі посвячення і жертвність, а не яскраве діло. У Нього абсолютно інший критерій оцінки. Ми іноді думаємо, що великі і відомі на землі люди будуть такими і в небі. Найімовірніше, усе буде навпаки. Біблія говорить: хто вважатиме себе найменшим на землі, той стане найбільшим у Царстві Небесному.

Іноді люди роблять щось добре для того, щоб виділитися. Справа може бути добра, але наміри гріховні. Бог не може схвалити і благословити такі наміри. Тому Біблія каже: все, що ви робите словом чи ділом, робіть, як для Господа. Не церква служить для працівників, а працівник – для церкви. Коли я почав брати участь в служіннях, я взяв для себе один важливий урок: господарів не вибирають – їм служать. У той момент, коли ви почали служити людині, вона господар, а ви – слуга. Якщо вам трапилися приємні

Чотири гріхи останнього часу

Минуло вже більше 20 століть відтоді, як Син Божий покинув землю. Але, відходячи, Він сказав Своїм учням: «Я... прийду знову».

Христос не відкрив дня і часу Свого Другого пришестя. Він назвав ознаки того часу, сказавши, що ми дізнаємось, коли Він буде близько, спостерігаючи за подіями, що відбуватимуться в світі.

Ось як описує Ісус стан світу перед Другим пришестям: «Як було за днів Ноевих, так буде і прихід Сина Людського. Бо так само, як за днів Ноевих, так буде і прихід Сина Людського. Бо так само, як за днів до потопа всі їли й пили, женилися й заміж виходили, аж до дня, «коли Ной увійшов до ковчегу», і не знали, аж поки потоп не прийшов та й усіх не забрав, — так буде і прихід Сина Людського» (Мт. 24:37-39).

А як же було за днів Ноя? Про це розповідає Книга Буття: «І бачив Господь, що велике розбещення людини на землі, і ввесь нахил думки серця її — тільки зло повсякденно» (1 М. 6:5). Жителі допотопного світу відвернулися від Господа. Розбещеність була причиною їх загибелі. І сьогодні світ йде тією ж дорогою. Порушники Божого Закону наповнюють землю злочинами. Вони граються в небезпечні гри, ведуть розпусне життя, потакають своїм забаганкам і пристрастям, і це переповнює світ несамовитістю.

В Об. 9:21 наводяться чотири гріхи останнього часу, внаслідок яких землю спіткає Божий суд: «І вони не покаяться в своїх убивствах, ані в чарах своїх, ні в розпусті своїй, ні в крадіжках своїх...» Убивства, чари, розпуста і крадіжки особливо сильно характеризують стан сучасного світу. Сьогодні ці гріхи актуальніші, ніж будь-коли, і це ознака того, що день Господній наближається.

Убивства

Сьогодні ЗМІ не перестають говорити про жорстокі вбивства. Людей вбивають з корисливих цілей, чиниться чимало терактів у багатьох країнах, ведуться війни. Вчені підрахували, що минуле століття найкривавіше з усіх: найбільше війн, революцій і збройних конфліктів було саме у ХХ ст.

Витрати на оборону і озброєння у всьому світі 2004 року вперше в історії перевищили трильйон доларів. Майже половина всіх витрат припадає на США.

В'єтнам, Афганістан, Куба, Корея, Ліван, сектор Газа, Перська затока, Іран, Ізраїль, Косово, Чечня, Ірак стали синонімами збройних конфліктів.

За останні п'ять років терактів було скоєно більше, ніж протягом всієї історії людства. Відзначаються вони також своєю жорстокістю. За даними Університету Хайфи, більше ніж п'ята частина всіх ізраїльських євреїв втратили в результаті терористичних актів родича або друга!

Але жодна війна, ніякі теракти не порівнюються з кількістю жертв абортів. Статистика свідчить, що загальна кількість легальних і нелегальних абортів в усьому світі в 1968 році приблизно становила 35 мільйонів. Сьогодні щорічно у світі робиться 55 мільйонів абортів: кожної секунди — аборт. Ці цифри просто вражають. Френсіс Шейфер (богослов) і Еверет Куп (провідний дитячий хірург в США) не перебільшували, коли говорили у спільній книзі і фільмі про «війну невинних».

А Джон Пауелл назвав свою книжку так: «Аборт: мовчазне винищення». Щоб посилити переконливість доказів, автор запропонував увазі читачів схему «воєнних втрат», на якій кожний хрестик означав 50 000 вбитих американських солдат. Корейська і В'єтнамська війни мали два з половиною

хрестики, Друга світова війна — 11 хрестиків. «Війна з ненародженими» була відмічена 240 хрестиками, що позначали 12 мільйонів легальних абортів, зареєстрованих на початок 1981 року в Америці. Скільки сьогодні треба поставити таких хрестиків? Напевне, тисячі.

Одна з головних причин занепаду Римської імперії — звичай викидати небажаних дітей, тобто їх залишали, щоб вони померли. Чи можемо ми заявляти, що перебуваємо в меншому занепаді лише через те, що замість сміттєзвалищ наші небажані діти опиняються в клінічній печі для кремації? Сучасні аборти навіть гірші, ніж давні традиції кидати дітей, тому що вони стали предметом комерційної діяльності, а для деяких лікарів і клінік — дуже прибутковою практикою.

Евтаназія також безперешкодно торує собі дорогу і все більше стає легальним актом.

Чари

Сьогодні астрологія — розвинутий бізнес. Тільки у США близько 10 тисяч людей професійно займаються астрологією і понад 175 000 приділяють їй частину свого робочого часу. Понад 2000 газет щоденно публікують гороскопи. Кількість американців, що довіряють астрологам, зросла з 32 мільйонів до половини населення країни.

Популярність астрології проявляється повсюди. Астрологічну символіку можна побачити на тенісах, прикрасах, скатертинах в ресторані. Гороскопи продаються в автоматах, друкуються в ЗМІ. Окультизм проникає в медицину, освіту, спорт, музику, мистецтво, політику, бізнес, релігію. Його жахливий вплив можна бачити в дітях і юнаках, молодих і старих, чоловіках і жінках, великих і малих. Його рабство страшне безжалює. Це кайдани диявола, в які він хоче закувати всіх людей.

Країнами СНД сьогодні роз'їжджає величезна армія екстрасенсів, цілителів, ворожбитів, оракулів, астрологів і гіпнотизерів. Багато політичних діячів світу мають своїх особистих астрологів.

Засоби масової інформації представляють ворожіння як щось нормальне і забавне. Великий наголос робиться на підростаюче покоління. Зовсім недавно в дитячому середовищі кипіли пристрасті за покемонами. Не встигли вони затихнути, як увесь цивілізований світ захопила «поттероманія». Сьогодні багато хто називає серію книг про Гаррі Поттера «новою зіркою в дитячій літературі». Майже кожний школяр читав книгу про Гаррі Поттера. Багато дітей з цікавістю дивляться про нього фільми, купують книги-розмальовки і наклейки із зображенням улюбленого героя. Сатанинський хлопчик з неймовірною силою укорінюється в мозках наших дітей, і наслідки не примусять себе чекати.

Зовсім недавно 20 російських школярів отруїлися мідним купоросом, який підприємливий старшокласник продав їм під виглядом голубого чарівного порошку — за книгою про пригоди Гаррі Поттера. Слава Богу, не смертельно. Але тупа віра, якщо це можна назвати вірою, у сумнівні чуда насторожує і лякає.

За кордоном становище з класиком Гаррі Поттером ще гірше. Проведені в США дослідження показали, що багато підлітків після прочитання книг і перегляду фільмів про Гаррі Поттера починають серйозно цікавитися чарами і езотерикою. Дослідження виявило, що 41 відсоток підлітків або читали, або дивилися історії про пригоди Гаррі Поттера. У результаті цього 12 відсотків респондентів всерйоз захопилася окультизмом і чорною магією.

А Біблія конкретно і категорично визначає: «Бо гідота для Господа кожен, хто чинить таке».

Розпуста

Щороку ми з друзями вибиралися на відпочинок до моря — до Лисової бухти. З минулого року це стало неможливим — цей берег тепер належить нудистам і наркоманам.

Про те, що гомосексуалізм сьогодні процвітає в усіх країнах, свідчить факт, що повсюдно для таких людей проводять фестивалі, паради і масові демонстрації. У результаті таких численних парадів у багатьох країнах одностатеві шлюби законно реєструються.

А про що сьогодні кричить мода? Девіз сучасної молоді — «Чим більше ти роздягнений, тим крутіший». Це пропагується як на екранах, у друкованих

ЗМІ і на ділі. Пройдіться повз кіоски і лотки з друкованою продукцією — і побачите величезну кількість непристойних зображень і розпусних фотографій.

Порнографія заповнила не лише журнали. Вона повсюди: і на рекламних щитах, і на екранах телевізорів, і в Інтернеті, і навіть в мобільних телефонах. Вона доступна і дорослим, і дітям. І найгірше — вона стала нормою в нашому суспільстві. Ніхто не хоче задуматися над тим, що все це особливо небезпечно для підлітків і дітей, бо пропагує сексуальну розпусту, завдаючи великої шкоди і доводячи дітей до залежності від порнографії і безладного сексу.

Недавно почула, як одна жінка розповідала подрузі про своє життя. Її чоловік завів собі коханку. Щоб не образити свою дружину і не розлучатися з нею, він дозволив їй мати коханця: «Тепер кожен з нас відверто зустрічається з іншим — і все на своїх місцях». На своїх місцях? Я була просто шокована почутим. Але потім пригадала слова Біблії, що характеризують останній час: «І вони не покаяться... в розпусті своїй».

Крадіжки і шахрайство

Добре сказав Лютер про те, що «ніяке ремесло у світі так не поширене, як злодійство; цей загальний гріх так мало помічають, що коли б повісити всіх злодіїв, які не хочуть називатися такими, світ би спорожнів і не вистачило б ні шибениць, ні катів». Однак, як і багато інших, цей гріх останнього часу вважається сьогодні нормальним і цілком можливим явищем. Навряд чи когось це шокує.

Саме таке ставлення до цих чотирьох гріхів і є ознакою останнього часу: «І вони не покаяться в своїх убивствах, ані в чарах своїх, ні в розпусті своїй, ні в крадіжках своїх...»

Але сьогодні ще є час покаятися. Бог подовжує час благодаті і чекає: «Не баритесь Господь із обітницею, як деякі вважають це барінням, але вам довготерпіть, бо не хоче, щоб хто загинув, але щоб усі навернулися до каяття» (2 Петр. 3:9).

Бог все ще чекає, пропонуючи прощення, що має силу для кожної людини, котра з вірою прийде до Ісуса. Але день благодаті мине, і день Господній, день Суду наближається. Як зустрінеш його ти, дорогий друже? Баритися не можна. Сьогодні час прийняти дар Божого прощення, час схилитися перед Ним і розкаятися в усіх своїх гріхах. Не запізнися!

Після того, як Христос описав ознаки Свого пришестя, Він сказав: «...коли тільки побачите, що діється це, то знайте, що близько, — під дверима... Тож пильнуйте, бо не знаєте, котрого дня прийде Господь ваш». Бог завжди попереджав людей про майбутні суди. І нам дано попередження про Друге пришестя Христа і про майбутню загибель всього світу. Хто послухається застереження і піде за Богом, той спасеться.

Лілія ПОГОРЛА.

м. Харків.

Біль: друг чи ворог?

Тремтіння в колінах, пітні долоні і крижаний страх при звуку бормащини — усі ці почуття переповнюють людину, яка сидить біля кабінету стоматолога. І хоча бількові відчуття зведені до мінімуму, ми все ще боїмося цієї процедури, стійко переносимо зубний біль з усієї сили. І лише досить помордувавшись, біжимо до лікаря.

Я не виняток, і, як добра половина людства, нетерпляча до болю, тому при перших же її симптомах вживаю знеболювальне. Я не спішу до лікаря, а вперто терплю до останнього. Так сталося і цього разу. Борючись із зубним болем протягом тривалого часу, приглушуючи його пігулками, я все ж зважилася.

І ось я біля дверей стоматолога. Докікуючись своєї черги, нервово перечитую журнал. Мене запрошують до кабінету. Побачивши бормащину, переживаю стан, близький до неприємності, але рішення прийнято, відступати нікуди, сідаю в крісло. Я знаю, що перетерпіти треба лише укол, і все ж боюся. Заплющую очі і внутрішньо напружуюсь. Секунда — і укол зроблено, ще кілька хвилин — я вже нічого не відчуваю. Робіть зі мною що хочете — жодного болю. Яка я вдячна сучасній науці за анестезію!

Минуло півгодини — і мій багатостраждальний зуб врятовано. Прощаючись зі мною, лікар попередив, що небажано їсти доти, поки дія анестезії не припиниться. Не відчуваючи болю, можна покусати онімлілі щоку і губи. І ось я йду додому, щаслива і... голодна.

Минуло кілька годин, наркоз все ще діяв, а голод допікав мене зі страшною силою. І тоді я вирішила ризикнути. Я не послухалася лікаря, про що дуже пожаліла: коли наркоз припинився, у мене болів не тільки потривожений зуб. Жадібно наминаючи обід, я й не відчувала як покусала щоку, язик і губу.

І тут мене осялило. Біль — це захист. Він не дає нам завдати собі шкоди, «жене» нас до лікаря, сигналізуючи про проблему. Звичайно, стійкіші з нас терплять, тоннами поглинаючи знеболювальне, але, досить помучившись, все ж шукають порятунку в спеціаліста. Як все Творець мудро придумав! Ми нічого б не знали про хворобу, що розвивається всередині, якби не больові симптоми. Саме вони змушують нас задуматися про відвідання лікаря.

З тілом все зрозуміло, а що, коли болить душа? Заздрість, гордість, образа, гарячковість — ось далеко не повний список її захворювань. Часом людина роками страждає від цих недуг, не усвідомлюючи цього доти, поки не проявляться больові симптоми. Це можуть бути постійні конфлікти з оточуючими через нестерпний характер, невдачі у справах, самотність, страх, невпевненість в собі. На жаль, часто ми починаємо займатися своєю душею лише тоді, коли біль стає нестерпним. Перепробувавши всі засоби, знесилені, зазнавши повного фіаско, ми біжимо до нашого Небесного Лікаря.

«Прийдіть до Мене, усі стурдовані та обтяжені, — і Я вас заспокою!» — звучить Божою обітницею. Заспокою — отже, поставлю діагноз і назначу курс лікування. Іншими словами, покажу вихід, відповім на запитання, зцілю душевні рани, допоможу позбутися недоліків, які провокують згадані вище симптоми.

Я відчуваю особливе задоволення, коли усвідомлюю, що змогла перемогти страх і піти до лікаря. Як і тоді, коли розумію, що змогла перебороти свій характер чи погані звички. Я почувалася людиною, якій під силу справитися з будь-якою ситуацією. Це, безумовно, вселяє впевненість в себе і дарує оптимізм. А крім того, після таких перемог я можу надихати інших.

Тож, можливо, не варто ставитися до болю як до ворога? І при перших його симптомах бігти до нашого Лікаря і лікувати хворобу, а не ковтати знеболювальне в надії, що кось це минеться.

Ірина УДАНОВИЧ.

м. Мелітополь.

Якщо ми розгорнемо будь-який із сучасних підручників біології для старших класів, то неодмінно знайдемо в ньому розповідь про еволюційний розвиток органічного світу, приправлену всякого роду «доказами». Школярі читають матеріали підручників і, як правило, віряють написаному. Так само, як колись в еволюційну історію повірили хірурги. І ось що з цього вийшло.

Як це починалося

Наприкінці XIX століття французького лікаря Франца Гленара осілила «геніальна ідея»: якщо наші далекі еволюційні предки ходили на чотирьох ногах, то розташування в людському тілі органів стравоходу повинно погано поєднуватися з нашою теперішньою вертикальною ходьбою. Цій ідеї Гленар присвятив близько 30 наукових статей. Після цього почався хірургічний етап втілення ідеї в життя. Хворим, що скаржилися на болі в животі, розлад та інші недуги стравоходу, пропонувалась хитромудра операція, метою якої було внесення певних змін в «конфігурацію» шлунково-кишкового тракту. Після цієї операції проблеми хворих з їх травленням, як правило, ускладнювалися, але їх скарги вже не могли зупинити захоплених еволюційною ідеєю хірургів.

Наступним етапом на цьому шляху були уявлення, що виникли в перші роки XX століття, про повільне отруєння організму людини продуктами життєдіяльності гнійних бактерій, що містяться в сліпій кишці, яка, як вважали еволюціоністи, втратила свої початкові функції. Макроеволюціоністи припустили, що людина постала від істоти, в якій сліпа кишка була набагато більшою. Вони вважали, що ця велика сліпа кишка потім зменшилася і втратила функцію органу травлення, перетворившись в сучасної людини на значно меншу сліпу кишку з апендиксом.

Значну лепту в розвиток цих уявлень вніс російський вчений, нобелівський лауреат Ілля Мечников, який все життя був послідовним дарвіністом. Натхнений його ідеями, англійський хірург Вільям Лейн почав втілювати їх у життя.

Спочатку Лейн здійснив операцію з виправлення «помилки природи», змінивши місце з'єднання тонкої кишки з товстим кишечником. Далі він почав видаляти всю товсту кишку, вважаючи, що ця операція звільняє організм від гнійних бактерій, що містяться там, і що це сприятиме лікуванню багатьох хвороб починаючи з виразок дванадцятипечної кишки і закінчуючи шизофренією. Лейн зробив понад тисячу таких операцій, його ж послідовники — десятки інших хірургів залишили величезну кількість жертв. Тільки в 30-ті роки в медичних підручниках почали появлятися критичні замітки з приводу діяльності послідовника Гленара

Чи є в людини зайві органи,

або Повчальна історія про те, як хірурги повірили Дарвіну

і Мечникова — Лейна. Хірургічна практика такого роду тривала аж до 50-х років.

Але все це може здаватися незначними епізодами порівняно з проблемою так званих «рудиментарних органів». Ця проблема на багато десятиліть заповнила розум довірливих хірургів.

Улюблений «доказ» еволюції

Слово «рудиментарний» у перекладі з латинської означає зародковий, недорозвинутий, зникаючий, кінцевий. На початку XX століття список «рудиментарних» органів був значно ширший, ніж у сучасних навчальних посібниках. Він налічував приблизно 180 органів і анатомічних структур. До них, зокрема, відносили такі життєво важливі анатомічні структури, як тимус (вилочкова залоза), епіфіз (шишковидна залоза), гланди, колінні меніски. За словами професора Девіда Ментона, якщо вченим не вдавалося визначити функцію органу в організмі, його вважали рудиментом. «Тому не дивно, — підкреслює професор Ментон, — що із зростанням наукових знань і досліджень, список таких органів ставав все меншим і меншим». Нині, як вважають багато вчених, цей список пора повністю ліквідувати.

Дослідники цієї проблеми — професор Джеррі Бергман і доктор Джордж Гоув пишуть: «Вчені виявили, що більшість із так званих «рудиментів» виконують навіть не одну, а кілька важливих функцій. Деякі з них пристосовані до роботи лише в певні моменти життя організму, наприклад, у критичних ситуаціях, деякі працюють тільки на визначених стадіях розвитку організму. Але інформація про це практично не надходить в довідники і підручники з біології і в книги про походження життя. Наприклад, ще в 20-ті роки писали про те, які важливі функції виконує півмісячна складка, що міститься в кутку ока, і все ж деякі автори наукових праць відносять її до розряду «рудиментів» — вважають її залишком «третього віка» — тої мигаючої перетинки, яка добре розвинута у птахів і плазунів. Цей факт виглядає особливо парадоксальним на фоні здобутих наукою відомостей про

«обслуговування» мигаючої перетинки плазунів (а також птахів) і півмісячної складки людини різними нервами, що свідчить про неможливість існування між цими анатомічними структурами будь-якого історичного зв'язку».

Хірурги знову беруться за діло

Між іншим, півмісячна складка ніколи не була об'єктом особливої професійної зацікавленості хірургів. Значно менше пощастило в цьому плані копчику, який в сучасних підручниках із загальної біології часто називають «залишком рудиментарного хвоста». Однак, як показали дослідження, копчик служить важливим місцем прикріплення певних тазових м'язів». Якби його не існувало, людям потрібна була б принципово інша система підтримки внутрішніх органів. Врешті-решт лікарі розібралися, що видалення копчика та інші аналогічні втручання в злагоджену систему людського організму далеко не безневинні.

Те саме можна сказати і щодо апендиксу. Тепер вже відомо, що апендикс відіграє важливу роль в роботі імунної

близько в перші роки життя.

Аналогічна картина і з гландами та аденоїдами, які також дуже довго вважалися «рудиментами». Лише з часом з'ясувалося, що гланди необхідні організмові, що росте, аби сприяти запуску захисного механізму, що виробляє антитіла для очищення організму від інфекцій. Коли цей механізм уже запрацював, гланди зменшуються майже до повного зникнення, як це спостерігається в дорослих. Тоді інші органи беруть на себе їх функції. Дослідник Вільямс висловлює спільну думку лікарів, що видалення гланд виправдане тільки в тому разі, якщо вони самі стають постійним джерелом інфекції замість того, щоб захищати організм.

Однак у представників медицини далеко не завжди панувала така думка про значення в організмі гландів. Щоб зрозуміти атмосферу, яка склалася в середовищі «просвітлених» еволюційною ідеєю хірургів, доцільно навести випадок, що трапився з професором Джеррі Бергманом — одним із авторів книги про «рудиментарні» органи — коли йому було лише п'ять років.

«Ці органи непотрібні»

Сім'яний лікар Бергманів, звернувши увагу на звичку хлопчика дихати ротом, запропонував видалити йому і аденоїди, і гланди. Один із аргументів на користь видалення звучав приблизно так: «Краще це зробити, поки він ще дитина». На запитання, навіщо це взагалі робити, лікар відповів: «Вони зовсім непотрібні, тому їх треба позбутися, і чим раніше, тим краще». Вражений хлопчик задав цілком зрозуміле в такій ситуації питання: як ці гланди і аденоїди потрапили в горло і для чого вони там потрібні.

У цій ситуації відбулося зіткнення двох протилежних світоглядів — наївних уявлень п'ятирічного хлопчика про доцільність

системи людини. Він складається з лімфатичної тканини, тому допомагає організму боротися з інфекціями, осо-

вітобудови, за якими проглядаються контури віри у Творця світу, і обманутого еволюційними байками лікаря.

Вбивча статистика

Однак в період особливого захоплення дарвінівськими ідеями все було з точністю до навпаки: рудиментарні гланди і аденоїди видаляли в десятків мільйонів людей. У Сполучених Штатах в 30-х роках гланди і аденоїди були видалені більш ніж в половині дітей. Пізніше один відомий американський лікар-педіатр зізнався, що «серед мільйонів жителів США, в яких гланди були видалені, 999 тисяч цього не потребували». Однак діло було зроблено.

Підсумки

Статистика засвідчила, що кількість простуд та інших інфекцій гортані і верхніх дихальних шляхів у дітей з видаленими гландами суттєво не відрізнялася від цього показника у дітей, що уникли цієї операції. Натомість співпрацівники Нью-Йоркської онкологічної служби зробили висновок про те, що люди з видаленими гландами майже втричі частіше піддаються злоякісним захворюванням. Така ж схильність до онкологічних хвороб спостерігається і в людей з видаленим апендиксом.

На цьому фоні дуже повчально заглянути в сучасні підручники біології — а там і далі читаємо про «рудиментарні органи, або рудименти», які «непотрібні для людини». Можливо, когось із майбутніх хірургів ця думка підштовхне свого часу до нових подвигів.

Олександр ХОМЕНКОВ.

Як перемогти гріх

У Біблії описані засоби для перемоги над нашою гріховною сутністю

Святий Дух — це Дар, який Бог дав нам, Своєю Церкві, щоб одержати перемогу в християнському житті. Протистояння вчинків тіла і плодів Духа описане в Посланні до галатів 5:16-25. Цей текст закликає нас жити за Духом, піддавшись Його контролю. Тобто йти за спонуками Святого Духа, а не за бажаннями тіла.

Вплив Святого Духа на життя віруючого легко прослідкувати на прикладі Петра. До того, як він отримав Святого Духа, він тричі відрікався від Христа, хоча й обіцяв йти за Ним до самої смерті. Після ж наповнення Святим Духом у день П'ятидесятниці Петро відверто і рішуче проповідував ідеям про Спасителя.

Людина, яка живе Духом, не приглушує Його спонуки («Духа не вгащайте», 1 Сол. 5:19) і намагається наповнюватися Ним (Еф. 5:18-21).

Як же людина може бути наповнена Святим Духом? Передусім, це залежить від Божого рішення, як це було і в часи

Старого Заповіту. Тоді Бог Сам вибирав людей у конкретних ситуаціях, наповнюючи їх Духом для виконання необхідної роботи (1 М. 41:38; 2 М. 31:3; 4 М. 24:2; 1 Сам. 10:10) і т. д.

Тексти з Еф. 5:18-21 і Кол. 3:16 свідчать про те, що Бог вибирає тих, хто сам наповнюється Його Словом. І це підводить нас до наступного засобу.

Біблія — Слово Боже. У 2 Тим. 3:16-17 сказано, що Бог дав нам Своє Слово, щоб підготувати нас «до всякого доброго діла». Біблія навчає нас, як жити і в що вірити, вказує на наші помилки, допомагає зробити правильний вибір, знайти правильний шлях і залишатись на ньому. Як записано в Євр. 4:12, Боже Слово живе і діє, проникаючи глибоко в наше серце, щоб викоринити ті проблеми, які, на людську думку, перемогти неможливо.

Ця сила, здатна змінити наше життя, описана в Псалмах, зокрема, у Пс. 119:9, 11; 106. Ісусу Навину, старозаповітному вождю ізраїльтян, було сказано, що для

перемоги над своїми ворогами (аналогія нашої духовної битви) він повинен використати цей засіб, роздумуючи над ним вдень і вночі, щоб виконувати його вказівки. Хоча з воєнної точки зору в цьому не було смислу, але, вчинивши, як наказав йому Бог, він здобув перемогу в битві за Обіцяну землю.

Дуже часто ми нехтуємо цим засобом. Ми вважаємо, що достатньо носити з собою Біблію до церкви і щоденно читати з неї під час ранкової молитви. Але ми не вивчаємо Боже Слово, не роздумуємо над ним, не застосовуємо його істини у своєму житті, не каємося в гріхах, які воно виявляє, і не прославляємо Бога за Його дари.

Щодо Біблії, то більшість із нас страждає або на анорексію (відсутність апетиту), або на булімію (ненормально сильне відчуття голоду). Ми або приймаємо рівно стільки, скільки необхідно для підтримки духовного існування, або ж робимо це часто, але ніколи не задумуємося над прочитаним.

Нам необхідно виробити звичку вивчати Слово Боже щоденно, роздумуючи над ним і вивчаючи ті вірші, які торкнулися нашого серця. А це варто заводити щоденник і щоденно записувати туди те, чого навчилися з Біблії.

Святий Дух використовує Біблію в нашому житті і житті інших людей як частину «бойової броні», даної Богом для духовної битви (Еф. 6:12-18).

Молитва — це один із дієвих засобів, які дає нам Бог. І так само дуже часто християни вживають його лише формально, отримуючи від цього мало користі. Павло часто згадує, що молились за тих, кому проповідує. А ми наодинці не використовуємо цього потужного засобу, доступного нам, хоча Бог дав багато чудових обіцянок з приводу молитви (Мт. 7:7-11; Лк. 18:1-8; Ів. 6:23-27; 1 Ів. 5:14-15).

Павло також згадує молитву в тексті про підготовку до духовної битви (Еф. 6:18). Чому ж така важлива молитва? У Гетсиманському саду Ісус молився, а Петро спав. Ісус розбудив його і сказав: «Пильнуйте й молись, щоб не впасти на спробу, — бадьорий бо дух, але немичне тіло» (Мт. 26:41).

Можливо, ви, як і Петро, бажаєте чинити правильно, але не знаходите в собі сил. Для цього вам необхідно

дотримуватись Божої вказівки — продовжувати шукати, продовжувати стукати, продовжувати благати. І тоді Він дасть вам силу, якої ви так потребуєте (Мт. 7:7). Але, щоб досягнути цього, ми повинні бути наполегливими і терпеливими, а не просто формально молитися.

Це не означає, що молитва має чарівну силу, ні. Бог всемогутній, а молитва — це просто визнання своєї власної немочі і Божої невичерпної сили. Звернення до Нього в змозі робити те, що Він бажає, щоб ми робили (а не те, чого хочемо ми) (1 Ів. 5:14-15).

І нарешті церква — це останній засіб, який ми, знову-таки, часто ігноруємо. Коли Ісус посилав Своїх послідовників проповідувати, то об'єднав їх по двох (Мт. 10:1). У Діях апостолів ми читаємо, що й апостоли подорожували групами по двох і більше.

Ісус сказав: «Бо де двоє чи троє в ім'я Мое зібрані, — там Я серед них» (Мт. 18:20). Він велів нам не нехтувати спільністю з братами і сестрами у Христі, а використати цей час для підтримки один одного в любові і добрих ділах (Євр. 10:24-25).

Бог обіцяв — якщо ми будемо використовувати ці засоби, Він змінить наше життя. Будьмо певні — Він завжди виконує Свої обітниці!

У восьмому розділі Об'явлення розповідається про сімох ангелів, що сурмили в труби. Ці потужні звуки попереджують людство про жакливі біди, що йдуть на землю. Перші чотири сурми говорять про нечуване забруднення, яке вразить дерева, траву, ріки і моря, а також атмосферу. Води стануть гіркими, а небеса — темними над третьою землею.

П'яте попередження описане в дев'ятому розділі як всесвітня навала сарани: «І засурмив п'ятий Ангел, — і я бачив зорю, що спала із неба додолу. І їй даний був ключ від криниці безодньої» (Об. 9:1).

Зоря, що спала з неба, — це сатана; йому дозволено відкрити ворота пекла і випустити полчища демонічної сарани.

День сарани

Давид Вілкерсон

І ПРОПОВІДІ

Істина полягає в тому, що іслам народився в насильстві і завжди був релігією мечі. Його закони насаджувалися силою, піддаючи людей тілесним покаранням, відрубуючи їм пальці, ноги чи голови. Така звіряча практика поширена в багатьох мусульманських країнах. У серці кожного мусульманина горить вроджена ненависть до євреїв. Майже неможливо знайти прихильника ісламу, який визнавав би, що Ізраїль має право на існування.

Нам кажуть, що лише деякі з мусульман — терористи. Але як назвати того, хто вважає, що інші люди не мають права на існування?

Я не проповідую расизм. Бог любить кожного мусульманина так само, як кожного єврея чи поганина. Але Він серйозно стурбований вченням ісламу і закликає нас молитися за мусульман. Мусульмани сліпі щодо істини, бо на очах в них лежить сатанинське покривало. Але Богові під силу зняти це покривало і звернути їхні очі до Євангелія любові, до Христа.

Сарани дано обмежений час для здійснення своєї роботи: «І було дано їй, щоб їх не вбивати, але мучити п'ять місяців» (9:5). Сарана не може знищити народи чи країни — вона може тільки тероризувати їх. А згадані вище «п'ять місяців» означають обмежений відрізок часу, протягом якого вони можуть виконувати свою демонічну роботу.

Але ми повинні пам'ятати: ці керовані дияволом люди можуть завдати тільки обмеженої шкоди, наскільки їм дозволять Бог. Вони не можуть знищити Америку чи будь-яку іншу країну.

Година випробування

Навіщо ж Богові дозволяти цій сарани сіяти повсюдно жахи, хай і протягом обмеженого часу? Ісус відповідає на це запитання: «А що ти зберіг слово терпіння Мого, то й Я тебе збережу від години випробування, що має прийти на весь всесвіт, щоб випробувати мешканців землі» (Об. 3:10).

Ісус говорить про одну подію, яка заторкне все людство, — годину випробування. Що означає вона для неруючих? Це час, коли Бог запитуватиме: «Чи визнаєш ти Мене? Чи звернешся до Мене за порятунком? Чи у своїй гордині будеш розраховувати на свої власні сили, надіятися на свою зброю?».

Коли настане цей час, перед Церквою Ісуса Христа постане єдине запитання: чи буде народ Господній залишатися в спокої? Інакше кажучи, чи будемо ми надіятися на Його обітницю оберігати і підтримувати нас? Чи будемо довіряти Йому, знаючи, що ми в Його обіймах?

Ісус задає саме це запитання: «Та Син Людський, як прийде, чи Він на землі знайде віру?» (Лк. 18:8). На жаль, багато християн довіряють Богові лише до певного моменту, а коли приходять труднощі, їх віра починає зменшуватися.

У центрі Божої уваги в ці тяжкі часи не тероризм чи ісламський світ. Ніщо не може протистояти Його меті — досягнути цей світ Своїм Євангелієм. Єдина Божя турбота нині щодо ісламу — це використати його як жезл суду для народів, що відступили від Нього в цю годину випробування.

У центрі Божої уваги нині Його власний народ. Він стурбований Своєю Церквою, що перебуває тут, на землі. І питання, яке найбільше хвилює Його, таке: чи стає Його народ умиротворенішим і спокійнішим, навіть коли лютує сарана? І коли настане кінець, чи знайде

Він нас зрозуміє у вірі, чи ж тими, що сумніваються?

Сарана обмежена у своїй можливості знищувати народи. Але Бог наклав на цю демонічну армію ще одне обмеження: «І наказано їй, щоб вона не шкодила зеленій траві, ані жодному зілля, ані жодному дереву, але тільки тим людям, які на чолах не мають печатки Божої» (Об. 9:4). Тут ключ до того, як залишатися в безпеці в будь-які часи жахів. Давид писав: «А я — як зелена оливка у Божому домі, надіюсь на Божу милість на вічні віки!» (Пс. 52:10). Іншими словами, Давид говорить нам: «Моє здоров'я приходить від довіри Богові. Я маю успіх, тому що звертаюсь до Нього. Моя надія на Нього зміцнює в мені духовне життя».

У чому полягає головна істина залишатися зеленіючим. «Так говорить Господь: «Проклятий той муж, що надію кладе на людину і робить раменом своїм слабу плоть, а від Господа серце його відступає! Він буде, як голий той куц у степу, і не побачить, щоб добре прийшло, і він пробуватиме в краї сухому в пустині, у краї солоному та незамешканому...» (Єр. 17:5-6).

Господь застерігає: «Не надійтеся на людину. Якщо ви більше покладаетесь на людську силу, ніж на Мене, ви будете прокляті». Це істина для будь-якого народу чи людини.

«Благословенний той муж, що покладається на Господа, що Господь — то надія його! Він буде, як дерево те, над водою посаджене, що над потоком пускає коріння своє, і не боїться, як прийде спекота, — і його листя зелене, і в році посухи не буде журитися, і не перестане приносити плоду!» (Єр. 17:7-8).

Коли ми повністю довіряємось Отцеві, ми пускаємо коріння в Його ріку здоров'я, і Його божественна сила — приємне, зеленіюче духовне здоров'я — тече в нас і через нас. Тоді як все навколо нас зав'яне, ми будемо пишно цвісти, як зеленіюче дерево, здорові і сильні, і коли настане час випробування, ми не будемо в'янути чи занепадати духом. Замість цього наша віра буде тільки зростати.

Чому «зеленість» така важлива для нашої віри? Сарани наказано не шкодити зелені. Простіше кажучи, вона не могла завдати шкоди нікому, хто ходить у вірі. Отже, навіть при найсильніших атаках ті, хто покладає свою надію на Бога, будуть стояти прямо, подібно до здорових, зеленіючих дерев. Їм не зашкодить ніяка сарана включаючи терористів.

Найкращий захист проти будь-яких атак пекла, будь-якого жала, подібного до жала скорпіона, — це духовне здоров'я. І такого роду здоров'я приходить тільки, коли ми звертаємось до Господа і довіряємось Його обітницям. Якщо ви відчуваєте осудження і постійно намагаєтесь догодити Богові, то ви не зеленіюче дерево. Бог бажає, щоб ви

прийняли Його дар прощення і покалися в цьому.

Ми повинні твердо знати: коли я покаюся і висповідав гріхи, я перебуваю під захистом Христової крові, я прощений. Диявол може творити що завгодно, але він не може торкнутися моєї душі. Я не хочу давати місця будь-яким думкам вини чи страху. Я буду довіряти тільки Божому Слову, а воно говорить, що я чистий і дорогоцінний в Його очах.

Наш Господь не відкидає нас кожного разу, коли ми зазнаємо невдачі. Він не дивиться на нас зверху вниз, постійно контролюючи, щоб ми чинили правильно. Він просто запрошує нас, щоб ми приходили до Нього, визнаючи свою вину і сповідуючись: «Господи, я вірю Твоєму Слову. Прости мені, обійми мене, тримай мене в Своїх руках».

Бог бажає, щоб ми прожили всі дні свого життя, не відчуваючи страху. Тому ми не повинні дозволяти сатані звинувачувати нас за наші колишні падіння. Якщо ми покалися в них, ми під покровом дорогоцінної Крові Христа.

Нині увесь світ огорнутий пеленою страху, який паралізує людей, насуваючись з усіх боків. Як це не сумно, але становище їх буде ускладнюватися ще більше. Сатанинська сарана буде сіяти розруху і згубу серед всіх, хто «на чолах не мають печатки Божої» (Об. 9:4).

Як передбачає Писання, люди будуть реагувати на ці наростаючі біди одним із двох способів.

Перший спосіб: ті, хто відкидає Бога, відмовляючись каятися, будуть озлоблятися в результаті жахів, які спостерігатимуть.

Дев'ятий розділ Об'явлення говорить про 200-мільйонну армію, яка знищить третину населення на землі. Немає сумніву, що мова йде про ядерну війну. Ми не можемо навіть хоч якось уявити те спустошення, яке охопить увесь світ. Однак сказано: «А решта людей, що не вбита була цими поразками, не покалялися...» (Об. 9:20).

Ті, хто нині озлоблюється щодо Бога, будуть приголомшені майбутніми жахливими бідами. Якщо народ чи країна, що підлягають судові, не покаються внаслідок неодноразових закликів збудитися, вони вже ніколи не покаються. Вони просто озлобляться.

Другий спосіб: ті, хто надіється на Бога, радітимуть.

Справді, у розпалі спустошення ці Божі діти будуть вигукувати від радості: «А всі, хто надію на Тебе складають, хай тішаться, — будуть вічно співати вони» (Пс. 5:12).

Чому ж вони будуть вигукувати від радості? «Бо Ти, Господи, благословлятимеш праведного, милістю вкриєш його, як щитом!» (Пс. 5:13).

Ось Божі обітниця для всіх, хто покладає свою надію на Нього:

«В день неволі озветься до тебе Господь, ім'я Бога Якового зробить сильним тебе! Він пошле тобі поміч із святині, і з Сіону тебе підпре!.. Тепер я пізнав, що спасає Господь помазанця Свого, дає йому відповідь з неба святого Свого могутніми чинами помічної правди Своєї. Одні колесницями хваляться, а інші кінями, а ми будемо хвалитися ім'ям Господа, нашого Бога: вони похилились і впали, а ми стоїмо та ростемо на силах» (Пс. 20:2-3; 7-9).

Хтось покладає свою надію на військову могутність. Але лише ті, хто надіється на Господа, знайдуть істинний спокій.

Нам не потрібні бомбосховища, протигази чи зброя. У нас є Бог, Котрий є нашим миром, і Він почує нас, коли ми звернемося до Нього.

Чи вмієш ти читати БІБЛІЮ

Біблія, Слово Боже — це книга для кожного з нас. У ній ми маємо істини вічного життя. Давид сказав: «Для моєї ноги Твоє слово — світильник, то світло для стежки моєї» (Пс. 119:105). І все ж не всі читають і не всі вміють читати Біблію.

Духовна пожива

Біблію треба використовувати як «насущний хліб», бо «не хлібом самим буде жити людина, але кожним словом, що походить із уст Божих» (Мт. 4:4). Добра традиція — починати день з читання Слова Божого. Тоді Святий Дух зміцнює в нас віру і дає на цілий день поживу для роздумів про життєво важливі для нас питання.

З якого тексту найкраще читати Біблію? Рекомендуємо починати з Нового Заповіту, з Євангелія. Ісус вміє навчати так, що всі розуміли Його. Потім можна почати шукати і читати паралельні місця до віршів, щоб краще ознайомитися з Біблією і навчитися нею користуватися. Тепер можна читати розповіді Старого Заповіту, а псалми стануть вагомим допомогом у молитвах.

Потім прочитаймо Дії святих апостолів, а звідси вже пряма дорога до послань апостола Павла. Це вже «тверда їжа».

Щоб дізнатися про відмінності Старого і Нового Заповітів, прочитаймо Послання до євреїв. Воно пояснює значення богослужбових обрядів часів Старого Заповіту.

Підручник

Ще до Нового Заповіту Писання було для юдеїв «зразком знання й правди» (Рим. 2:20). Таким воно залишається і для нас.

Біблія дана нам під провадженням Духа Святого. Це — істина. У Біблії немає суперечностей. Якщо ми чогось не розуміємо, треба з молитвою шукати допомоги.

Кожна догма вчення виражена в чітких, простих пунктах. Створення світу (1 М. 1 розділ; 2 М. 20:11; Ів. 1:3; Євр. 11:3), грішність людини, спокутна праця Ісуса, хрищення, воскресіння і т. д. За допомогою цих пунктів ми можемо спростувати неправильні вчення.

Оскільки Біблія — це істина, не можна нічого з неї викидати. Як і додавати. Щодо цього нас серйозно застерігає Книга Об'явлення 22:18-19. Нам не можна навчати по-іншому, ніж вчить Біблія. Якщо нам трапляється незрозуміле місце, його треба пояснювати у світлі інших, зрозумілих місць.

Біблія — найвищий авторитет, тому все треба оцінювати у світлі її істини. Вчення отців і вчителів Церкви можна приймати лише коли вони узгоджуються з Біблією.

Щаслива та паства, пастирі якої перебувають у біблійному вченні. Щасливий той християнин, який може йти за Добрим Пастирем, прислухаючись до Його голосу. З цієї дороги не можна збитися, ця дорога веде на небеса.

ВІРУЮ

Як змінювати минуле, вирішувати проблеми сьогодення і формувати майбутнє

(Закінчення. Поч. у № 7 (126) за липень 2009 р.).

Фізичне насилля

Фізичне насилля — це побиття дитини, а також обмеження її можливостей для повноцінного життя, тобто в одязі, їжі і задоволенні життєвих потреб.

Один з видів фізичного насилля — насилля сексуальне. Такі випадки, на жаль, зовсім не поодинокі, і багато жінок і чоловіків почуваються внаслідок цього жакливого насилля все життя неповноцінними. Консультанти, які працюють з такою людиною, повинні дати їй можливість розповісти про своє дитинство.

І йдеться не лише про зґвалтування. Проблема може виникнути й тоді, коли батьки оголюються перед дітьми, коли дитина може спостерігати сексуальні відносини між батьками чи іншими людьми. Це можуть бути дотики з підтекстом, насмішки над статтю дитини або не розумінням дитиною різниці між статями. У результаті цього виникає самотність, відчуття, що я нікому не потрібний, нічого не можу зробити, нікчема. Для дитини мати таких батьків — це біда, з якою ніхто не допоможе розібратися.

Спадковий фактор — це всього лише один корінь нашого уявного дерева. Існує думка, що в алкоголіки обов'язково мали бути батьки алкоголіки, а в наркомани — наркомани. Це не так. Цей корінь свідчить про те, що дитина народилася в сім'ї алкоголіка. Але спадково передається не хвороба, а схильність до хвороби. І слава Богу, що в батьків наркоманів не народжується дитина наркоман. Дитина народжується з браком речовини на біологічному рівні, і середовище може сформувати в нього хворобу.

Коли мені було 15 років, я відійшла від Господа. У нашій сім'ї було вдосталь духовного насилля, і коли мене з сестрою комуністи відібрали у маму, можна уявити, в якому ми були стані. Потім ми повернулися в сім'ю, але травма залишилася і мене понесло по житті. Коли дитина йде з церкви і з сім'ї, вона починає відразу робити те, що забороняли батьки. А потім саме низька самооцінка і почуття вини за зроблене заважають дитині піднятися. У моїй ситуації відіграло роль духовне насилля, коли батьки показували мені Бога страшним суддею. Я уявляла, що Бог з неба дивиться, куди я пішла і каже: «Ти пішла не туди, будеш покарана, підеш далі — ще більше будеш покарана». Слава Богу, що навіть тоді, коли я відступала від Нього, Він беріг мене — звичайно ж, завдяки маминим молитвам. Про цю безумовну Божу любов я постійно пам'ятаю і з великою радістю ділюся цим з усіма.

Батьки, на жаль, не сприймають дитину з безумовною любов'ю, і тому формуються всі проблеми і причини непорозуміння. А при відсутності безумовної любові спадковий фактор зіграє вирішальну роль в формуванні і розвитку залежностей. Особливо актуальна ця проблема, коли беруть дітей з дитячого будинку. Зазвичай це діти, яких покинули батьки, і вони вже є потенційними жертвами проституції, наркоманії тощо. Якщо ніхто не візьметься виховувати цих дітей в належних умовах, не подарує їм любов, родинне тепло, то їх доля визначена здебільшого саме такими негативними явищами, як проституція, наркоманія, алкоголізм, злочинність. Це потенційні мешканці в'язниць і колоній. Але якщо люди, які беруть дитину з дитячого будинку, розуміють, чого вона недоотримала, і дають їй все, вони ви-

ховають нормальну, здорову емоційно і фізично людину. На жаль, трапляється, що навіть у християнських сім'ях беруть дітей з дитячих будинків і не знають до кінця, як їх виховувати. Їх годують, одягають, але не до кінця розуміють психологію дитини.

Консультанти, які працюють з такими пораненими в дитинстві людьми, повинні цікавитися, чи приймали вони алкоголь і наркотики, як лікувалися, як виходили з цього стану. Якщо людина оздоровлюється духом, душею і тілом, вона обов'язково про все розповість. Багато людей взагалі воліють про своє минуле не згадувати. У таких випадках це найчастіше означає, що поранене в дитинстві серце не ціле — досі, хоча людина нормально живе і може служити, проповідувати іншим.

Зрозумійте правильно: розповідаючи про своє дитинство, ми не звинувачуємо своїх батьків, не показуємо на когось пальцем; але ми повинні визнати факт — ось так було в моєму житті. Якщо ми будемо говорити, що в нас погані батьки, проблема тільки заглибиться і ми врешті-решт дійдемо до Адама з Євою. Наші батьки справді бажали нам найкращого (я не говорю про деструктивних батьків, хоча часто матері-алкоголічки люблять своїх дітей, але через хворобу не можуть дати дитині того, що потрібно). Тому знання минулого допомагає нам побачити своє теперішнє і підготуватись до майбутнього.

Поставте крапку

Добра новина полягає в тому, що, працюючи над собою, незалежно від віку можна поставити крапку у деструктивній поведінці. Християнські сім'ї переповнені деструктивною поведінкою, тобто люди часто одягають маски. Я сама була одною з таких, і лише кілька років тому в мені почалося духовне пробудження, коли Господь почав відкривати мій справжній душевний стан.

З духом в мене було все добре, я дуже любила і люблю Господа, завжди була активна в церкві, співала в хорі, скрізь брала участь, але не бачила себе і не розуміла, що не алкоголь, а дуже християнське дитинство (хоча з батьком в нас були проблеми) далось взнаки. Моя дорога мама хотіла зберегти нас від світу і тому забороняла гратися з іншими дітьми. Це також небезпека — відгородитися від світу. Адже наші діти коли-небудь вийдуть на вулицю. Ми не зможемо супроводжувати їх скрізь, як робили це, коли вони були дітьми. Виріши, вони будуть зовсім не готові зустрітись з реальністю. Вони не знають про наркотики, про СНІД, і коли їм розповідають про це, вони кажуть: «Нам не треба цього знати, у нас церква і з цим проблем немає».

Але вийшовши на вулицю і зустрівшись з реальністю, така дитина не вміє сказати «ні». У неї настільки низька самооцінка, що вона не може сказати, що їй не цікаво пити, курити чи колотися і при цьому не почуватися неповноцінною.

Передбачалося, що християнська сім'я має виробити в дитини імунітет. Коли дитина вперше закурила або випила, вона відчувала блаженство і тимчасову розкутість. Діти віруючих батьків, уперше порушуючи батьківські заповіді, стикаються з почуттям вини. Вони роблять те, що їм забороняли до цього часу. Це я знаю і з власного досвіду, і з досвіду людей, з якими працювала. Діти роблять все, чого їм навчали, з точністю до навпаки. Тому в них виникає почуття вини. Вони не можуть жити з такою реальністю і

знову вживають речовини чи відповідно поводяться. Але добра новина полягає в тому, що ми завжди можемо зупинитися і визнати, що маємо проблеми, що чинили неправильно.

У програмі звільнення передбачено момент, коли треба скласти список людей, яким ми заподіяли шкоду. І раптом мені на думку спало ім'я моєї доньки. Ні, цього не може бути, у нас гарні стосунки, немає жодних проблем. Але Господь повторював мені її ім'я знову і знову. Я вирішила поговорити з донькою, і в нас почалася розмова, яка не закінчена й досі. Я дізналася, які образи і рани з дитинства носить моя дорога донька, і просила в неї прощення, тому що зрозуміла, що проблеми зі свого дитинства я перенесла в доросле життя, у свою сім'ю. Я була суворою матір'ю. У мене прекрасна донька, і я б ніколи не подумала, що в неї є проблеми. Я християнка, працюю для Бога і пишаюся тим, що моя донька також християнка. Але я була просто вражена тим, що вона мені розповідала про своє дитинство і на що я зовсім не звертала уваги. Вона мене не звинувачувала, вона просто розповідала, як їй було непріємно, коли, наприклад, її виховувала вся моя родина — а в нас прекрасна християнська родина, яка чомусь, однак, вважала за потрібне виховувати мою дитину, а я не звертала на це уваги.

Можливо, ви також дозволяєте, щоб ваших дітей виховували інші люди — робили зауваження, давали ляпаси, жорстко з ними розмовляли. Якщо так — можливо, з вами в дитинстві поводитися так само? Звичайно, можна зробити зауваження дитині, яка поводиться неправильно, але не більше. Вживати заходів і виховувати можуть лише батьки. Можливо, багато хто з вас носить образи, результати такого загального виховання й досі, можливо, таку поведінку ви передали своїм дітям і вони відчували ваші образи і помилки на собі. Це не пізно про це сказати, попросити прощення. Це дуже важливо — просити прощення у дітей незалежно від того, якого вони віку. Не пізно визнати свої помилки, навіть якщо діти вже дорослі.

Лікування залежності починається з коріння, тобто зі звільнення свого минулого. Коріння не треба викорінювати, ми особистість — куди тепер подітися? Єдиний спосіб — оздоровлюватися. Тому ми повинні визнати наш реальний стан, проаналізувати все з молитвою. Звичайно, це лаяно, гірко і боляче. Це хірургічна операція. Але ми не самі, а з Господом. Варто чесно подивитися на своє минуле, не звинувачуючи нікого, хоча питання прощення — це процес і просто сказати «пробач» не можливо, ми повинні все проаналізувати і зрозуміти, що саме варто виправити.

Наприклад, якщо було сексуальне насилля, то сказати дівчині, яка сьогодні ненавидить свого батька, щоб вона пробачила, бо вона християнка, — це пусті слова. Невже ви думаєте, що вона це зробить? Формально, може, й так, але вона і далі ненавидітиме свого батька і так і не зрозуміє, чому в неї спотворене життя, невдалий шлюб. Для того, щоб виправити, потрібно визнати.

Страх, сором і злість

Християни повинні мати страх, але страх як попередження, а не страх, коли людина всього боїться.

Щодо сорому — якщо ми не будемо ототожнювати себе з Ісусом Христом, ми будемо соромитися себе завжди. Тільки звільнення в Христі нам допоможе. При

цьому ми повинні усвідомити шкоду, яка була завдана, а вже потім зможемо її пробачити.

Корінь злості можна змінити. Проте скільки людей все життя проводять в злості, депресії, агресії щодо себе і щодо інших, — це злість, яку ми спрямовуємо на інших, — це злість, яку ми маємо на себе, просто проявляємо ми її на інших. Змінити ситуацію можна лише працюючи над собою і обов'язково в присутності іншої людини. Сповідь гріхів минулого має великий вплив на сьогодення.

Є речі, які можна вирішити з іншими людьми, але є речі, які потрібно вирішити з пастором, душеопікуном. Корені залежності, проблеми минулого — це дуже важка і надзвичайно важлива робота. Багато хто думає, що коли людина покалася, то все повинно минитися само собою. Ні. Якщо десять років людина руйнувала себе різного роду залежностями, то вона не може відновитися в один момент.

Залежність від людей і релігії

Деякі люди настільки сильно переймаються думкою про них з боку інших людей, що не почуваються особистістю. Людина залежить від того, як на неї подивилися, який настрій в сусіда, співпрацівника.

Людина робить все можливе і неможливе, щоб про неї говорили тільки добре.

Часто трапляється, що людина, яка була залежна від алкоголю чи наркотиків, покавшись, переходить в залежність від релігії. Вона пересідає з однієї гілки нашого уявного дерева на іншу. Тобто немає свободи, оскільки людина не працювала зі своїм корінням. Вона залишається скutoю, незадоволеною само собою і себе не любить. І компенсує це, вивчаючи тексти Слова Божого і цитуючи його, пробуваючи проповідувати. Така людина орієнтується на лідера, на різні книги і постійно живе в якомусь замкненому середовищі, обмежена в поглядах і думках. Вона орієнтується не на Ісуса Христа, а на закони і на різні постанови. Вона дуже полюбить Старий Заповіт і різні закони — як у християнстві, так і в повсякденному житті. Уявіть, які в таких сім'ях виростають діти!

Та все це можна виправити. Якщо вчасно прийняти правильні рішення, у вашій сім'ї можуть розпочатися прекрасні переміни. Нехай Бог допоможе кожному з нас вчасно побачити і виправити свої помилки, щоб вони не передавалися нашим дітям.

Ніна БЕЛЯКОВА.

Консультант з питань хімічної залежності і співзалежності.

МОЛОДІЖНІ СУБКУЛЬТУРИ

Емо

XXI вік — вік нових технологій, інформатизації, вік появи нових молодіжних захоплень і, власне, нових течій. Нині не рідкість викличний вигляд молодих людей і сміливі лозунги, спрямовані проти давно заведених порядків. Якщо раніше чоловіка ми уявляли зазвичай у чорному строгому костюмі, то нині можна побачити парубка у вузьких джинсах із яскравими шпильками на довгому волоссі. Якби хтось запропонував нашим бабусям проколоти язик, а дідусям пофарбуватися в чорний колір, то вони від самих лише цих пропозицій знепритомніли б. У той час життєві цінності і принципи були дещо іншими, ніж нині.

А нині при виборі одягу і стилю багато хто керується останніми тенденціями моди. Одна з них — поширений серед сучасної молоді стиль емо.

Чорно-рожевий одяг, опущена на півлиця грива, переважно депресивний настрій, кеди, величезні поштові сумки з великою кількістю значків, балетні пачки, різноколірні колготки з дитячими малюнками, шпильки, пірсинг і жаклива подібність один на одного — це, на перший погляд, визначальне в культурі емо.

Появу цієї нової субкультури в суспільстві сприйняли негативно, з легкою насмішкою, але цей факт не засмучує представників емо! Кожен з них вважає себе самотнім у цьому світі злих людей, які бажать розбагатіти на чужому горі і досягнути своєї мети будь-яким шляхом. Самотність, відчуженість, відокремленість від світу — синоніми слова «емо».

А що ж таке емо? Як і у випадках з іншими субкультурами, інколи це перетворюється на данину моді і жодним чином не пов'язане із світоглядом і музичними захопленнями. Спочатку так називався альтернативний напрям в музиці, що супроводжувався тяжкою гітарною партією і сильним соло. Співак емо відверто і безперешкодно ділився зі слухачами почуттями. Від його «емоційності» і пішло скорочення емо. Така музика викликала бурю емоцій, яка змішала все на своєму шляху.

Однак через деякий час уявлення про емо істотно помінялося. У величезному киплячому соціумі існує небагато способів виділитися. Один з них — бути емо.

Емо вміють веселитися і досить цікаво проводять свій вільний час. Місцями для розваг служать клуби, бари, кафе, парки, атракціони, дискотеки під відкритим небом, кінотеатри тощо. Саме тут, у місцях відпочинку відмінних від емо людей, нерідко можна зустріти цих молодят (причому натовпами, що вже свідчить про те, що вони не самотні). І поводяться вони розкряпані, впевнено, сміються і радіють життю. Дивно, але це факт!

Іхній одяг — це вузькі сині чи чорні джинси, можливо, діряві або з латками, паски із заклепками, облягаючі майки з написами чи зображеннями розбитого серця, светр з V-подібним вирізом, піджаки зі значками, олімпійки, шалі, кофтингенгу та ін. Колір одягу залежить від настрою, але, в основному, це поєднання чорного з різними яскравими кольорами — такими, як: рожевий, бузковий, жовтий і голубий, які несуть позитивний настрій.

То що ж змушує цих привабливих стилист часом різати вени і пробувати позбутися життя? Найперше — нещаслива любов. «Любов — це ідеальне почуття, яке не можна приховувати», — запевняють вони. Закохавшись, вони віддаються всеосязному почуттю повністю, як Ромео і Джульєтта. Розчарування в тому, що вони помилилися з вибором партнера, не має меж. Значну частину свого часу емо просиджують на підвіконні, роздумуючи над смыслом життя, несправедливістю у світі та іншими дурницями, які здаються їм мегаважливими. Звідси зловживання алкоголем, наркотиками, спричинення шкоди своєму тілу і спроби самогубства. З усього цього витікає наступна проблема — осуд з боку суспільства.

Третій привід для самогубства — надто велика кількість вільного часу для роздумів.

Чи не краще зайнятися самоосвітою або ж допомогою батькам в домашніх клопотах? Це значно продуктивніше і корисніше.

І взагалі, світ мінливий! Не варто переживати через одну думку, що ти сам на всій планеті або що ти не встиг купити нову блузку в класному маркеті на розі вулиці, адже попереду — ціле життя, яке треба прожити гідно!

Марина МИХЄВА.

Смерть священика

«Безбожний у зло своє падає,
а праведний повний надії і при смерті своїй» (Пр. 14:32).

Одного разу наша бригада за викликом приїхала до літнього священика, якого звалив інфаркт. Він лежав на ліжку з невеликим хрестом в руках. Об'єктивні дані свідчили про кардіогенний шок. Тиск вкрай низький. Хворий був блідий, з холодним липким потом, дуже сильними болями. При цьому зовнішньо не просто спокійний, а абсолютно спокійний і незворушний.

І в цьому спокої не було ніякої напруженості, ніякого фальшу. Мало того. Мене вразило перше ж його запитання. Він запитав: «Багато викликів? Ви, напевне, ще й не обідали?». І, звертаючись до своєї дружини, продовжив: «Маріє, збери їм що-небудь попоїсти». Поки ми знімали кардіограму, вводили ліки, ставили крапельницю, викликали спеціалізовану реанімаційну бригаду, він цікавився, де ми живемо, чи довго добираємось до роботи. Запитав слабким голосом, скільки в нас з фельдшером дітей і якого вони віку.

Він турбувався про нас, цікавився нами, не виявляв ні краплини страху, поки ми проводили свої маніпуляції, намагалися полегшити його страждання. Він бачив наші стурбовані обличчя, заплакану дружину, чув, як при виклику спеціалізованої бригади звучало слово «інфаркт». Він розумів, що з ним відбувається. Я був вражений таким самовладанням.

Через п'ять хвилин його не стало.

Дивне почуття, яке не покидає мене й досі, викликала ця смерть. Найчастіше, все буває зовсім не так. Страх паралізує волю хворих. Вони думають лише про себе і про свій стан,

прислуховуючись до змін в організмі, до останнього подиху хапаються за найменшу можливість жити. Усе що завгодно, аби лиш жити.

У квартирах, де немає місця для Бога, але зате є плазмова панель на всю стіну, де в передпокої просять одягнути пластикові бахіли, незважаючи на важкий стан хворого, взагалі, буває, розігруються «істерики останньої хвилини». Зі стогонами, шарпаннями, хапаннями за руки, загляданням в очі, безперестанним перепитуванням про свій стан і його прогноз з метою впливати в погляді лікаря, його голосі, словах хоч якусь примарну надію на чудо зцілення.

Такі хворі перед агоніальним станом просто замучують рідних своїм страхом. Медики почуваються просто знесилені. Але не тому, що не змогли надати допомогу в повному обсязі і врятувати пацієнта. Спущення і розгубленість відчуваєш тому, що смерть тут перемогла людину.

До речі, такі самі «переможені» страхом хворі зустрічаються там, де всі стіни завішані іконами, столи завалені релігійною літературою, всюди тьмяно мерехтять лампади, а хворі замість приписаних лікарями ліків п'ють тільки священну воду.

А ось після смерті того священика досі, як не дивно, у мені живе почуття тихої радості. Там смерть не одержала перемогу. І коли я прокрочую в пам'яті два-три подібні випадки з моєї практики, само собою виникає запитання: «Смерте, де твоє жало?».

Георгій ЄГОРОВ.
Лікар швидкої допомоги.

Почуття безнадійності і відчаю заповнює сьогодні багатьох. Здається, ви опинилися в дуже глибокій ямі, куди не доходить жоден промінь надії. Здається ніхто тебе не розуміє і нікому нема до тебе діла. Життя не варте того, щоб жити... Чи все-таки варте?

Довіртеся Богові

Багато з нас в той чи інший момент життя переживали такі гнітючі почуття. Найкраще і найправильніше, що можна зробити в такій ситуації, — довіритися в руки Бога, тому що «для Бога нема неможливої жодної речі!» (Лк. 1:37).

Не страшно, наскільки все погано у вашому житті, адже є люблячий Бог, Котрий завжди чекає, коли ви дозволите Йому допомогти вам. Він — ваша непохитна надія. Його ім'я — Ісус. Він також переніс приниження і біль. Пророк Ісая написав про Нього: «Бо Він виріс перед Ним, мов галузка, і мов корінь з сухої землі, — не мав Він принади й не мав пишноти; і ми Його бачили, та краси не було, щоб Його пожадати! Він погорджений був, Його люди покинули, страдник, знайомий з хворобами, і від Якого обличчя ховали, погорджений, і ми не цінували Його... Направду ж Він немочі наші узяв і наші болі поніс, а ми уважали Його за пораненого, ніби Бог Його вдарив поразками й мучив... А Він був ранений за наші гріхи, за наші провини Він мучений був, — кара на Ньому була за наш мир, Його ж ранами нас уздоровлено! Усі ми блудили, немов ті овечки, розпорошилися кожен на власну дорогу, — і на Нього Господь поклав гріх усіх нас!» (Іс. 53:2-6).

Ісус Христос пройшов крізь це все для того, щоб ми з вами могли одержати прощення всіх гріхів! У чому б не полягала ваша провина, знайте, що Він завжди готовий простити, якщо ви тільки щиро покаєтесь і навернетеся до Бога. «І до Мене поклич в день неволі, Я тебе порятую, ти ж прославиш Мене» (Пс. 50:15). Ніщо не є надто тяжким для Ісуса, щоб Він не простив вам! Навіть деякі з вибраних Його слуг, згаданих в Біблії, вчинили важкі гріхи — вбивство (Мойсей), перелюб (Давид), фізичні і емоційні катування (апостол Павло). Але й вони одержали прощення і нове, щасливе життя в Господі. «Обийми мене зовсім з мого беззаконня й очисти мене від мого гріха» (Пс. 51:4). «Тому то коли ти в Христі, той створіння нове, — стародавнє минуло, ото сталося нове!» (2 Кор. 5:17).

Бог тільки і чекає, щоб виправити ваше життя. Пророк Ісая написав: «Дух Господа Бога на Мені, бо Господь помазав Мене благовістити сумирним, послав Мене перенести зламаних серцем, полати змучених, полати в'язнів — відчинити в'язницю, щоб проголосити рік уподобання Господу та день помсти для нашого Бога, щоб потішити всіх, хто в жалобі, щоб радість вчинити сиротам, щоб замість попелу дати їм оздобу, оливу радості замість жалоби, одягу хвали замість темного духа! І будуть їх звати дубами праведності, саджанцями Господніми, щоб прославився Господь!» (Іс. 61:1-3).

Дозвольте Ісусу відновити вашу радість і задоволення, довірте Йому почати нову роботу у вашому житті. Через Слово Своє — Біблію Він кожного дня буде керувати вашими думками і кроками.

«Я зроблю тебе мудрим, і буду навчати тебе у дорозі, якою ти будеш ходити, Я дам тобі раду, Моє око вважає на тебе!» (Пс. 32:8).

«І буде безпека за часу твого, щедрота спасіння, мудрости та пізнання. Страх Господній — буде він скарбом твоїм» (Іс. 33:6).

Труднощі в житті все одно будуть, але для вас буде надія в Христі. Він буде для вас «приятель, більше від брата прив'язаний» (Прп. 18:24).

Якщо ви бажаєте повірити в Христа як Свого Спасителя, то промовте Богові ці слова з усього серця: «Боже, Ти потрібний мені. Будь ласка, прости мені все, що я вчинив. Я вірю в Ісуса Христа і вірю, що Він — мій Спаситель. Очисти мене, зціли мене і віднови радість в моєму житті. Дякую Тобі за Твою любов до мене і за смерть Ісуса замість мене! Амінь».

Запрошуємо на Богослужіння в церквах християн віри євангельської: Івано-Франківська область:

Бурштин, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
Косів, вул. Горбоваго, 8; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;
Калуш, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
Коломия, вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 18 год.;
Надвірна, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., СЕРЕДА — 19 год.;
Рогатин, вул. Богуна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
Рожнятів, вул. Довженка, 13; НЕДІЛЯ -15 год. 30 хв., ЧЕТВЕР — 19 год.;
Тлумач, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 20 год.

Львівська область:

Церква ХВЄ «Дім милосердя»
м. Львів, 79053 вул. В. Великого, 50, ГВК «Гетьман»
НЕДІЛЯ — 11.00, ЧЕТВЕР — 18.30; тел. (032) 295-04-35
Церква ХВЄ «Віфанія» м. Львів, 79019 вул. Жовківська, 8
НЕДІЛЯ -10.00, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18.00; тел. (032) 231-87-33
Церква ХВЄ «Голгофа» м. Львів, вул. Скрипника, 8
НЕДІЛЯ -10.00, ЧЕТВЕР -18.30; тел. (032) 221-62-25
Церква і місія ХВЄ «Воскресіння» м. Борислав, Дрогобицький р-н, Львівська обл., вул. Шевченка, 97; НЕДІЛЯ-10.00, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ -18.00
ПОНЕДІЛОК, ЧЕТВЕР -19.00 **для молоді;** тел. 8-067 600-34-16
Церква ХВЄ м. Великі Мости, Сокальський р-н, Львівська обл. вул. Шевченка, 28; НЕДІЛЯ -10.00, ПОНЕДІЛОК, П'ЯТНИЦЯ -19.00
Церква ХВЄ м. Борислав, Дрогобицький р-н, Львівська обл., вул. Весняна, 10; НЕДІЛЯ — 10.00, 18.00, ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ — 19.00, ПОНЕДІЛОК, ЧЕТВЕР — 19.00 **для молоді;** тел. 8-067 752-68-05.

Туринську плащаницю сфабрикував да Вінчі

Леонардо да Вінчі переніс зображення самого себе на Туринську плащаницю. Таку заяву зробили ряд американських експертів в ефірі британського телеканалу Channel Five, пише Telegraph. За переказами, плащаниця — це полотно, в яке загорнули тіло Ісуса Христа після смерті і на якому відбилися Його обличчя і тіло.

Американка Ліліан Шварц — співробітниця Школи візуальних мистецтв Нью-Йорка заявила, що да Вінчі, використовуючи камеру обскура (попередницю фотоапарата), переніс власне зображення на тканину.

Зображення було нанесене в темній кімнаті і зверху покрите сульфатом срібла. Ця хімічна речовина була відома в центральній Італії вже в XV столітті. У результаті цього зображення стало чутливим до світла. Далі сонячні промені, пропущені через лінзи, встановлені на одній із стін кімнати, потрапляли на матеріал, у результаті чого і проступало зображення.

Ряд експертів підтримував припущення Шварц. Історики зазначають, що коли хто і був здатний працювати з камерою обскура, то це да Вінчі. Окрім того, творець плащаниці повинен бути еретиком, людиною, яка не боїться підробити зображення Христа.

Ймовірно підробка да Вінчі була призначена для заміни більш ранньої версії плащаниці, яка виявилася «грубою підробкою». Її купив в 1452 році Людовік Савойський, після чого вона пропала на 50 років. А коли знову знайшлася, то виглядала вже як цілком правдоподібна версія, що й не дивно, якщо взяти до уваги, що її зробив Леонардо, — твердить Шварц.

НХС.

Як пізнати волю Божу

Чи справді я хочу пізнати волю

Божу, а чи тільки хочу одержати підтвердження вже прийнятому рішення? Чи справді воля Бога найкраща для мене? Дуже важливо бути впевненим в тому, що Господь приготував для нас найкраще.

Шляхів пошуку Божої волі може бути багато. Але існує кілька універсальних можливостей. Насамперед, це Слово Боже. Це, звісно, не означає, що треба відкривати Біблію навмання, щоб знайти відповідь на своє запитання. Біблія відкриває принципи, відповідно до яких ми приймаємо рішення.

Обставини — це також один із шляхів. І до них можна підходити по-різному. Тут важлива інтерпретація. Один молодий чоловік заявив, що обставини чітко вказують на те, що треба розлучитися з дружиною, хоча в Біблії чітко написано, що Бог ненавидить розлучення. Треба знати, що сатана теж може керувати обставинами.

Як же їх розпізнати? Треба свідомо просити ведення Божого, щоб Він керував обставинами. Ворог душ людських завжди поспішає випередити Бога, щоб підлаштувати обставини, «виконати» пророцтва. Необхідно молитися, адже, маючи вільну волю, ми маємо можливість її кому-небудь підкорити. Просімо в Бога мудрості, щоб правильно інтерпретувати обставини, поради рідних тощо.

Наступний шлях пошуку волі Божої — через розум, просвітлений Духом Святим. Дуже рідко в житті чорне буває окремо від білого. Випишіть всі аргументи за і проти, і ви побачите самі себе, побачите, що вами рухає, що для вас найголовніше, духовне чи ні.

Волю Божу допомагає визначити також внутрішній мир. Досліджуйте всі мотиви і спонуки. Наприклад: як вирішити, їхати кудись чи ні. Біблія нічого не говорить, обставини також мовчать. Насамперед треба помолитися, а вже потім приймати рішення. І при цьому стежити, маєте ви внутрішній спокій, а чи ж вас щось продовжує турбувати. Для розв'язку ситуації існують два шляхи: вирішувати або очікувати. Можливо, мовчанку Божу треба розцінити як пораду почекати. Але якщо ви вирішили, попередньо помолившись, і маєте мир у серці, то це вже очевидна відповідь Бога. Якщо ж на душі неспокійно, краще почекайте відповіді.

Дуже рідко буває, щоб волю Божу можна було пізнати лише одним шляхом. Бог Сам Собі не суперечить. Ми повинні зважити все і вирішити, бажаючи Бога і надалі керувати нами. Господь освітлює наш шлях тільки на один крок, щоб ми перебували в постійній залежності від Нього і трималися Його руки.

Щонеділі о 17:00 та щопонеділка о 9:00 дивіться християнську телепередачу «Вірую» на каналі ТРК «3-студія».

Стежте за програмою телепередач

АНОНС

ВІРУЮ

№ 8 (127)
серпень 2009 р.
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р 26008340311261
Львівська обласна філія АКБ «Укрсоцбанк»
МФО 325019 код ЄДРПОУ 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції:
76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com

Газета віддрукована у ТзОВ «Видавничий дім «Молода Галичина».

Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.

Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Газета віддрукована

у ТзОВ «Видавничий дім «Молода Галичина».

Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.

Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Газета віддрукована

у ТзОВ «Видавничий дім «Молода Галичина».

Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.

Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.